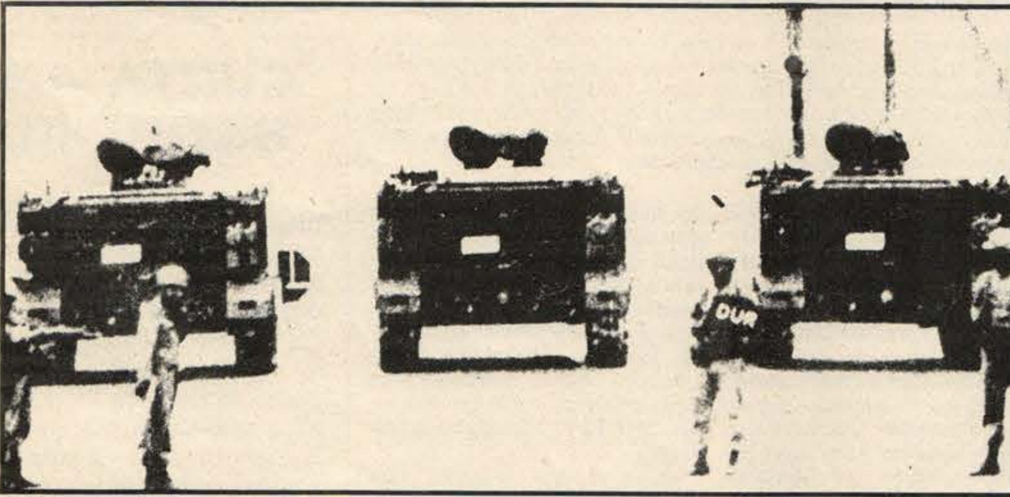
KASIM 1982 SAYI: 13 1,50 DM

Dayanışma

HALKIN EZİCİ ÇOĞUNLUĞU CUNTA'NIN "ANAYASA"SINA HAYIR DİYOR

"Anayasa" kamuoyuna ilk açıklandığında, yani daha "taslak" halinde iken sağlı sollu hemen herkesin tepkisini çekmiş ve pek çokları umudunu "Danışma Meclisi"ne bağlamıştı. Biz daha o zaman bu yanılgının tehlikesine dikkatleri çekmiş "aman ha, bu ne 'Aldıkaçtı anayasası'dır, ne de 'Komisyon'un anayasası. Bu düpedüz 'Cunta'nın anayasası'dır. Gerek Aldıkaçtı, gerekse komisyon üyeleri tekelci burjuvazinin has adamlarıdırlar. Ve zaten Cunta tarafından böyle bir 'anayasa' hazırlamak için görevlendirilmişlerdir. Üstelik 'Danışma Meclisi' adı verilen gericiler güruhu Cunta'nın asli bir uzantısıdır, onlardan hayır beklemek, göle maya çalmaktan betirdir," demiştik.

"Danışma Meclisi"nden medet umanların pek çoğu "anayasa" buradan özünde hiç değişikliğe uğramadan, üstelik Evren ve şürekâsının diktatörlüklerini resmen tescil ettiren geçici maddelerin eklenmesiyle daha da gericileşerek geçince yine dehşetli hayal kırıklığına uğradılar. Ve bu sefer de umutlarını Cunta'nın kendisine bağladılar. Bunlardan birisi, bir köşe yazarı Cunta tarafından nihai şekline getirilen "anayasa" nın açıklandığı gün yayınlanan Milliyet'de,

"Haberler birbirini izliyor:

"— Değişiyor."

"— Büyük ölçüdedeğişiyor."

"— Açıklandığında tanıyamayacaksınız.."

Milli Güvenlik Konseyi'nin Danışma Meclisi'nden gelen tasarı üzerine yaptığı çalışmalar son kertesine yaklaşırken bir umut havası yoğunlaşmaktadır." diye yazabilecek kadar gaflet gösterebiliyordu.

Şimdi referanduma sunulacak olan "anayasa" açıklanınca Cunta'nın bu iflah olmaz şakşakçıları sanırız eşşekten düşmekten beter olmuşlardır! Çünkü "anayasa", generaller tarafından daha da gericileştirilerek nihai şeklini aldı. Zaten baştan beri bir yasaklar manzumesiydi. Bunlar aynen muhafaza edildiği gibi "asgari ücretten vergi kesilmemesi" metinden çıkartıldı. Buna mukabil basınla ilgili yasakların kapsamı daha da genişletildi.

Bu arada Evren çetesi bir kurnazlık yaparak Yüksek Hakem Kurulu'nu, aidatların işçiler tarafından doğrudan sendikaya ödenmesi hükmünü "anayasa"dan çıkardı. Böylece Türk-İş'in sarı şeflerinin ağzına bir parmak bal çaldı. Türk-İş'in başı Şevket Yılmaz da önüne atılan bu kemiğe şükranlarını havlamakta gecikmedi ve "anayasa" lehinde ilk —belki de son— lafları o ediverdi. Ama Ş. Yılmaz'ın da, öteki kaşarlanmış burjuva kölesi sarı sendikacıların da tüm çabaları boşuna. En geri işçiler bile bu "anayasa"nın kendilerine karşı hazırlandığını gayet iyi biliyorlar.

Cunta'dan demokratlığın hiç olmazsa "d"sini bekleyenlere en büyük şok, kuşkusuz yeni ilave edilen geçici maddelerle siyasetçilere getirilen siyaset yasağı oldu. Böylece Cunta'yla hiç olmazsa Adalet Partisi'ni uzlaştırma çabaları da hüsranla sonuçlandı. Cumhurbaşkanına getirilen yetkilerin yine Evren tarafından azaltılacağı, hele geçici madde ile "ikram" edilen, *referandumla birlikte cumhurbaşkanı olma* formülasyonunu "elinin tersiyle iteceği" ajitasyonları boşa çıktı. Üstelik Cunta, ilk cumhurbaşkanının seçilişiyle ilgili "anayasa" maddesinin eleştirisini dahi yasaklayarak böylelerine iyi bir "ders" verdi.

İşte faşizm budur. Ondan demokratlık ummak, katırın doğurmasını beklemek kadar abestir. Faşizm yerleştikçe daha demokrasi düşmanı kesilir, demokrasiyi katletmeğe hız verdikçe daha tecrit olur, daha tecrit olduğunu gördükçe de demokrasi düşmanlığını son haddine vardırır. Dün Şili'de olanların, —Pinochet'in, kendisine hayırhah davranan burjuva siyasetlerini de zamanla karşısına almasının— aynen Türkiye'de sahneye konması boşuna değildir.

Şimdi ne olacak? 7 Kasım'da sözde referandum var. "Sözde" diyoruz, çünkü bu referandumun sonuçları bu günden bellidir. Cunta, getirdiği "anayasa" ile tekelci burjuvazinin en gerici bölümü hariç tüm toplumu karşısına almıştır. Siyasi yelpazede, işçi sınıfı siyasetleri bu "anayasa"ya karşıdırlar, diğer sol siyasetler karşıdırlar, sosyal demokrasi karşıdır, dini motifli siyasetler karşıdır, nihayet burjuvazinin muhafazakar-gerici siyaseti AP de bu "anayasa"ya karşıdır. Bu gerçeği "Bu Danışma Meclisi öyle bir anayasa hazırlamıştır ki, bütün Türkleri; (biz Türkiye'liler anlayalım.) birlik ve beraberlik içine sokmuştur. Ama o anayasa tasarısına karşı. En uç sağdan, en uç sola kadar." sözleriyle, Metin Toker bile —hem de en "veciz" şekilde— itiraf etmek zorunda kalmıştır. Gerçek ayan beyan ortadadır: *7 Kasım referandumunun, "Cunta'nın anayasası"na hayır ın tescil edileceği bir formaliteden başka anlamı kalmamıştır.*

Ama!... Bir de meselenin "ama"sı var. Referandum demokratik bir ortamda yapılmıyor. Referandumun anlamı "evet mi, hayır mı" demektir. Cunta ise şimdiden "hayır"ı handiyse yasakladı. Gene de ne yapsa boşuna. Yeter ki üniversel "gizli oy, açık sayım" kuralı ihlal edilmesin. Çünkü toplumun öylesine ezici çoğunluğu "anayasa"ya karşı ki, referandum demokratik bir ortamda yapılsaydı "evet"lerin toplamı % 10'u bile bulmazdı. Şimdi gerçek durum bu iken Cunta istediği kadar anti-demokratik bir referandum yapsın "evet" lerin "hayır"lardan çok çıkması mümkün değildir.

Ya çıkarsa? Ya da Cunta referandum sonuçlarını öyle ilan ederse? O zaman kesinlikle belli olacaktır ki, Cunta hile ile, hurda ile, zorbalıkla, elinden ne geldiyse yapmış, "gizli oy, açık sayım" kuralını hiçe saymış olacaktır.

Şimdi 7 Kasım anti-faşist mücadelede son derece tarihi bir önem kazanmıştır. Mutlaka sandık başına gidilmeli ve *hayır* oyu verilmelidir. Artık "anayasa"ya hayır, kesinlikle —cumhurbaşkanı seçimi de bu oylamaya bağlı olduğundan— *Cunta'ya hayır* demektir. "Anayasa"ya *hayır* çıktığı anda Evren Cuntası'nın devrilmesi için şartlar çok daha elverişli hale gelecektir.

Son bir sözümüz de "boykotçular" için. Bir seçim boykot edilmez mi? Elbette edilir. Yeter ki mücadelenin eriştiği evre böylesini gerektirsin. Bunun son çarpıcı örneği El Salvador seçimleridir. Bir yanda silahlı iktidar mücadelesi verilirken ve halkın önemli bölümü devrimci saflara kazanılmışken yapılan bir seçimi boykot etmemek ihanet denecek kadar büyük bir yanılgı olurdu. Ama bugün ülkemizde durum böyle mi? Boykot önerilen milyonları şu anda harekete geçirecek bir başka alternatif getirebiliyorlar mı? Ne gezer... Onlar yurttaşa "sandık başına gitme, evinde otur bekle" diyorlar. Bu pasifizmin, mücadele kaçkınlığının dikalasıdır. Bu gün varılan noktada her bir *hayır* oyu, sandıktan çıkacak her mavi oy, Cunta'nın sonunun getirilmesinde büyük değer kazanmıştır.

"ANAYASA"YA NİÇİN HAYIR?

7 Kasım'da Türkiye'de referandum var. Türkiye demokrasi güçleri o gün sandık başına gidecek ve Cunta'nın yetki gaspı suçunu işleyerek kendi adamlarına hazırlattığı "anayasa"ya HAYIR oyu kullanacaklar. Bunun başka yolu yok. Cunta taslak üzerinde yaptığı bir takım değişikliklerle, onu daha da gericileştirmiştir. Bunun böyle olacağı zaten başından belliydi. Böylece Cunta'dan "demokratlık" bekleme saflığını gösterenler bir kez daha hüsrana uğradılar. Generallerin ve arkalarındaki yerli yabancı akıl hocalarının niyeti ortadadır. Önümüzdeki en az yedi yıllık dönem süresince kitleleri siyaset dışı tutmak. Kapalı kapılar ardında, tekellerin çıkarları ve ABD emperyalizminin NATO politikaları doğrultusunda "çözüm"leri geniş kitlelere tepeden inme dayatmak. Sermayenin saldırısını uzun yıllar sağlama almak.

İki yıl boyunca "sıkı para" politikası adına emekçilerin hayat düzeyini gerilete gerilete kemerde sıkılacak delik bırakmadılar. Sonra kendi tükürdüklerini yalayıp "Kastelli olayı"nı bahane ederek tekellerin, bankaların kasalarına akıtmak üzere piyasaya iki ayda 150 milyarın üzerinde para sürdüler. Bunu yapabilmek için, bu gibi kararları alanların kitleler karşısında hiç bir siyasi sorumlulukla bağlı olmamaları gerekir. İşte 7 Kasım'da referanduma sunulan "anayasa" devlet katında 12 Eylül'denberi fiilen, çıplak silâh zoruyla yürürlükte olan bu sorumsuzluğun bu defa silâh kınında saklanarak resmiyete bindirilmesinden başka birşey değildir.

Demokratik hak ve özgürlükleri hiçe saymak, kitleleri politika dışı tutmak, ekonomik, sosyal, politik tüm karar mekanizmalarını asker-sivil bir avuç zümrenin elinde toplamak açıkça, Cumhuriyet tarihinde bundan önceki birçok tecrübeden de sabit olduğu gibi, kimin çıkarınadır? Herhalde Türkiye'de yaşayan nüfusun ezici çoğunluğu emekçilerin çıkarına değildir! İşte bu "anayasa" ile 7 Kasım'da ülkeye böylesi bir "tercih" dayatılmak, sözümona halka "onay"latılmak istenmektedir. Elbette halkımız buna HAYIR diyecektir!

Ve bu HAYIR oyu, salt çoğunluğa erişmese bile, yeterince çok olduğu an Cunta'nın ayağının altındaki toprak kayacaktır. Bu bakımdan 7 Kasım'da "anayasa"ya HAYIR oyunun gerçek anlamı Cunta'dan "daha iyi" bir anayasa beklentisi değil, Cunta'nın kendisine HAYIR demek olacaktır. Onun anayasa çiğneyiciliğine, yekti gaspına, iki yıl boyunca sürdürdüğü kanunsuzluklara, işlediği suçlara karşı çıkmak demek olacaktır. Ve işte o zaman Cunta'dan gerçekten kurtulmanın, demokrasiyi gerçekten kazanmanın kavgası kitlelere de fiilen mal olmuş olarak önüne geçilemez bir ivme kazanacaktır.

Onun için 7 Kasım'da faşist generallerin ve onların ardındaki halk düşmanı karanlık güçlerin "anayasa"sına HAYIR! HAYIR! HAYIR! demek için ileri!....

CİA BAŞKANI TÜRKİYE'YE NİYE GELDİ?

CİA Başkanı Casey, özel uçağıyla Türkiye'ye ani bir ziyaret yaparak 36 saat kaldıktan sonra Washington'a gitti.

CİA Başkanının Ankara'ya gelmesi her bakımdan dikkat çekici. Sızan haberlere göre Anadolu'nun doğusundaki 10 havaalanının genişletilmesi konusu bu görüşmelerde kararlaştırıldı ve bunun için gerekli fonu NATO'nun vermemesi halinde finansmanın tümüyle ABD tarafından karşılanacağı taahhüt edildi. Böylece Van havaalanına ilaveten 9 havaalanı daha Çevik Kuvvetler için hazırlanacak.

Konuyla ilgili kısa bir değerlendirme yazısını 3. sayfada bulacaksınız.

SİSAV TOPLANTISI

CİA Başkanının ansızın Ankara'ya geldiği günlerde tekelci burjuvazinin Siyasi ve Sosyal Araştırma Vakfı(SİSAV) da ülkenin siyasal kaderiyle ilgili bir sempozyum düzenlemişti. Perde arkasında hangi yeni hesapların ve pazarlıkların döndüğünü bu toplantıdan da anlamak mümkün.

Bu konudaki yazımız 3. sayfadadır.

CUNTA'YA VE ANAYASASINA HAYIR!

Cunta'nın "anayasa"sına hayır kampanyasının en kararlı yürütücüleri en zor koşullarda rağmen işçi sınıfı bayrağını ellerinden düşürmeyen bilimsel sosyalistler oluyor. Aşağıda Türkiye Sosyalist İşçi Partisi tarafından Türkiye'de günün şartlarına göre 40 binin üzerinde basılıp dağıtılan bildirinin metnini yayınlıyoruz.

Yurttaşlar,

7 Kasım'da referandum var. Cunta'nın inzibat yönetmeliğine "evet" ya da "HAYIR" diyeceğiz.

7 Kasım referandumu bizler için önemli bir demokrasi sınavı olacak. Referandum sonucu, Cunta'nın, demokrasinin ve halkımızın kaderi üzerinde etkin rol oynayacak.

Referandum'da iki seçeneğimiz var. Ya damokrasi, ya da Cunta...

Referanduma sunulan "anayasa" demokrasiyi değil, polis devletini öngörüyor. Cunta'nın gidişini değil, diktatörlüğünü pekiştirmesini sağlıyor. 12 Eylül darbecileri silah zoruyla gaspettikleri siyasal iktidarı ellerinden kaçırmak istemiyorlar. 1990'lara kadar iktidarda kalıp halkımızın ensesinde "boza pişirmeyi" planlıyorlar.

Cunta neyine güveniyor. İki yıldır terörü sokmadığı ev, gözyaşı döktürmediği aile kalmadı. Onun zulmüne uğrayanlar mezarlıklara, zındanlara sığmaz oldu. İnsan hakları, özgürlükler, kişi onuru ve can güvenliği asker postalları altında yokedildi.

Ücretler, maaşlar, taban fiyatları, milyonlarca çalışanın geliri düştü. Cunta'nın diktatörlüğü halkı daha da yoksullaştırdı. Esnafı, zanaatkârı iflasa sürükledi.

Halka yoksulluk, tekellere bolluk... Cunta'nın hedefi bu oldu.

Evet, bu Cunta neyine güveniyor?...

CUNTA'YA VE ANAYASASINA HAYIR!

Yurttaşlar,

7 Kasımda referandum var. Cunta'nın İnzibat yönetmeliğine «evet» ya da «HAYIR» diyeceğiz.

7 Kasım referandumu bizler için önemli bir demokrasi sınavı olacak. Referandum sonucu, cunta'nın, demokrasinin ve halkımızın kaderi üzerinde etkin rol oynayacak.

Cunta'yı reddedecektir. İşçi sınıfımız sendikaları ortadan kaldıran, grev hakkını tanımayan, ücret pazarlığını yasaklıyan «anayasaya» ve Cunta'ya razı olmayacaktır.

- Milyonlarca memur, esnaf, küçük zanaatkar, Cunta'dan kurtulmak için sabırsızdır.

Zorbalığıyla, demagojiyle, yalanla halktan "evet" oyu alamıyacağını biliyor. Bunu bildiği için tehdit yolunu seçiyor. 7 Kasım referandumunda "Cunta'ya hayır" diyecek olan milyonlarca yurttaşımızı daha şimdiden "vatan haini" ilan ediyor. Kurnazlıktan, hile ve desiseden medet umuyor. "Biz gidersek 11 Eylül'e dönülür" diyerek halk kitlesini kandırmaya "evet" oyu vermeye zorluyor.

11 Eylül'deki terörden sanki demokrasi sorumludur. MHP teröründen kurtulmanın yolu sanki Cunta'nın terörüne razı olmaktır. Terörü teşvik edip 12 Eylül ortamını hazırlayanlar, sonra dönüp aynı terörü iktidarda kalmanın bahanesi olarak kullananlar halkımızı kandıramayacaklardır.

Cunta halktan korkuyor. Evet cuntacılar halkı korkutmaya çalışıyorlar ama asıl kendileri korkuyorlar. Korkmasalardı seçimlere "tek aday" olarak girmezlerdi. Genel Kurmay başkanlığı üniformasıyla şeflerini Cumhurbaşkanı ilan etme yolunu seçmezlerdi. Kendileri en aşağılık propaganda yöntemlerini denerken, demokrasi güçlerine görüş açıklama yasağı koymazlardı.

Cunta 7 Kasım referandumunun kendisi için zor bir geçit olacağını görmüştür. Milyonları yalanla kandırmanın, tehditle sindirmenin mümkün olamayacağının farkındadır. Halkın "HAYIR" oylarıyla demokrasiyi ve özgürlüğü seçeceğini bilmektedir. Bu da onun sonu demektir.

. Dört milyonluk işçi ordusu "Anayasaya Hayır" deyip Cunta'yı reddedecektir. İşçi sınıfımız sendikaları ortadan kaldıran, grev hakkını tanımayan, ücret pazarlığını yasaklayan "anayasaya" ve Cunta'ya razı olmayacaktır.

. Milyonlarca memur, esnaf, küçük zanaatkâr, Cunta'dan kurtulmak için sabırsızdır.

12 Eylül despotizmini etinde-kemiğinde duyan aydınlar, sanatçılar, yazarlar, asker dipçiği altında eğitime zorlanan gençler, kıyılıp sürülen, işten atılan öğretmenler "hayır" diyecektir.

İşte Cunta bu milyonlarca "HAYIR" oyundan korkmaktadır.

Yurttaşlar,

Referandumda Cunta'nın rakibi yoktur ama alternatifi vardır. Cunta, baskıya, hileye, tehdide başvurmaktadır ama milyonlarca "hayır" oyuna karşı duramayacaktır. Seçime hile karıştırılırsa bile milyonlarca "hayır" oyunu ortadan kaldıramayacaktır. Referandumda Cunta'dan kurtulma yolu açıktır ve bu yolu kapatmaya Cunta'nın gücü yetmeyecektir.

Uruguay halkı Evren Cuntası'nın benzeri bir despot cuntayı, böyle bir referandumda reddetmiş, halkın gücünün aşılamayacağını göstermiştir. Bizim halkımız demokratik bilinci ve cesaretiyle, demokrasiye olan özlemiyle, özgürlüğüne ve onuruna olan düşkünlüğüyle Uruguay halkından geri değildir. Anayasayı ilga etmiş ve demokrasiyi çiğnemiş beş NATO'cu generalin ve bir avuç talancı tekelcinin kölesi olmayacak, demokratik ve yasal haklarına sahip çıkacak olgunluktadır.

Yurttaşlar,

Milyonların siyasi demokrasiye, özgürlüğe olan bu geniş özlemine uygun düşen bir zaferi 7 Kasım referandumunda kazanmak mümkündür. Bunun için niyetli olmak, kararlı olmak, referanduma katılıp "HAYIR" demek yeterlidir.

Cunta'nın eza ve cefasını çekmiş milyonlarca emekciden başka, ülkemizdeki örgütlü politik güçlerin çoğunluğu demokrasiden yanadır ve Cunta'ya hayır demeye hazırlanmaktadır. CHP'liler, MSP'liler, siyasi görüşü demokrasiden yana olan güçler hatta partileri faşizmle işbirliği yapmış olsa bile sağduyu sahibi AP'liler Cunta'dan hoşnut değildirler ve bir an önce defolup gitmesinden yanadırlar.

Halk çoğunluğunun bilinen bu tercihi 7 Kasım referandumunu önemli kılmaktadır. Kararlı bir mücadele, yanında bir avuç tekelcinin ve bir o kadar dalkavuktan başkasını bulamıyan Cunta'yı iktidardan söküp atmaya, ülkemizi layık olduğu demokrasiye bir an önce kavuşturmaya yeterlidir.

- 7Kasım'da referanduma mutlaka katılalım!
- "Anayasaya Hayır" diyelim ve Cunta'yı reddedelim!
- Cunta'yı yerinden söküp atalım!

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

YORUMSUZ

"1976 yılı Haziran ayında Gaziantep Düztepe mahallesinde, bir evin zemin katında kıstırılarak öldürülen Mehmet Ali ÖZPOLAT ve İlhan EMRE isimli gençlerin katliamı sırasında ölen polisler için sıkıyönetim tarafından açılan "kan parası" davası şöyle sonuçlanmıştır: Öldürülen gençlerin babalarından ikiyüzellişerbin lira (250.000 TL.) istenmiştir. Bu cezayı yolsuz gören babalar Temyiz Mahkemesine davanın yeniden bakılması için müracat'ta bulunmuşlardır."

GENERALLERİN «ANAYASA»SINA HAYIR!

12 Eylül 1980'de iktidarı gaspeden faşist generaller iki yılı aşkın bir süredir kanunsuz yönetimleriyle milletin başında boza pişirdiler. Geniş halk yığınlarının maddi, manevi çıkarlarını hiçe sayarak zorla tekelci parababalarının çıkarlarını dayattılar. Bunun için ülkede devlet terörü estirdiler, insan haklarını çiğnediler, tüm demokratik hak ve özgürlükleri yok ettiler. Şimdi de ülke yönetimine kendilerinin ve bekçisi oldukları çıkarların damgasını kör kör parmağım gözüne temelli basmak için emir kulu yardakçılarına hazırlattıkları bir sözde "anayasa"yı 7 Kasım referandumunda sözümona onaylatmak istiyorlar. Türlü demagoji ve yalan perdesi ardında terör ve zulümle ezdikleri Türkiye halklarından hakettikleri cevabı alacaklardır.

"CUNTA ANAYASASINA HAYIR" KONFERANSI

Ekim ayının 30 ve 31'inci günlerin Federal Almanyanın Köln şehrinde "Cunta Anayasasına Hayır" Konferansı toplanacaktır. Türkiye demokrasi güçlerinin yurtdışındaki temsilcilerince ortaklaşa düzenlenip hazırlıkları yürütülen konferansa yurtdışındaki birçok siyasi parti, sendika, demokratik kitle örgütü ve dernek delegasyonları ile anti-faşist mücadelede yer alan kişiler katılacak. Konferansa Türkiye demokrasi mücadelesi ile dayanışma içinde olan çeşitli yabancı kuruluş ve kişiler de davet edildi. Çağrısı yurtdışındaki siyasi sürgünlerin en yaşlısı sıfatıyla Behice Boran tarafından yapılan Konferans, Türkiye demokrasi güçleriyle uluslararası dayanışmanın topluca dile getirileceği, ayrıca Ankara Cunta'sına karşı demokrasi mücadelesinin Avrupa ülkelerinin demokratik yaşamı ve geleceği açısından taşıdığı güncel önemin vurgulanacağı etkin bir platform olacaktır.

DAYANIŞMA yurtdışındaki çeşitli kuruluş ve kişilere 7 Kasım'da referanduma sunulacak Cunta "anayasa"sı ve referandumla ilgili tutum hakkında görüşlerini sordu. Gazeteyi vaktinde baskıya vermeden önce kısa sürede elimize geçebilen cevapları yayınlıyoruz.

Cevap 1- Türkiye'deki faşist askeri Cunta'nın hazırlattığı Anayasa, 2 yıllık Cunta icraatını daimileştirme, devlet baskı ve terörüne hukukilik kazandırma amacına yöneliktir.

Başta yaşama hakkı olmak üzere tüm temel hak ve özgürlükler, getirilen geniş sınırlamalarla işlemez hale sokulmuştur. Düşünce, basın-yayın, örgütlenme hakları ağır darbeler yemiştir. Cumhurbaşkanına verilen yetkiler, son dönem Osmanlı Padişahlarının yetkilerinden daha az değildir.

İşçilerin-emekçilerin düşünmesi, tartışması, örgütlenmesini önlemek, onların hak ve çıkarlarını korumalarını engellemek için ne gerekli ise yapılmıştır. Bu haliyle ortaya çıkan metin, bir anayasa metninden çok bir sıkıyönetim kanununu andırmaktadır. Cunta'nın anayasası, bir avuç tekelcinin milyonlara devlet adına tahakkümünü meşrulaştırma, sürekli kılma girişimidir.

Cevap 2- Tüm yurttaşlar, 7 Kasım'da yapılacak referandumda Cunta'nın anayasasına "hayır" demelidirler. Bu eylemli bir "hayır" olmalıdır. Yani referandum günü sandık başına giderek anayasaya hayır oyu kullanmak, Cunta'nın hazırladığı anayasanın reddi yolunda insanlık ve yurtdaşlık görevini yapmak... Elbetteki, sadece kendi red oyunu kullanmakla da bu görev yapılmış olmaz. Bu anayasa ile Cunta'nın, tüm emekçilerin başına nasıl bir çorap örmek istediğini başkalarına anlatmak da ertelenemez bir görevdir. Bu yolda tüm olanaklar kullanılmalıdır. Demokrasi güçlerimiz anayasanın reddini sağlamalıdır.

Gültekin GAZİOĞLU
TÖB-DER Genel Başkanı

***

İlk başta gazetenizde "anayasa" hakkında örgütümüzün görüşlererine yer verdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bilindiği gibi sömürgeci-faşist cunta, kuklası olan Danışma Meclisine yeni bir 'anayasa' hazırlattı. Hazırlanan "anayasa" doğal olarak, getirtilen faşist cuntanın içeriğine uygun düşen bir biçimdir. Bu nedenle "anayasa"nın içinde yer alan maddeler hiç de bizleri şaşırtmadı. Çünkü daha "anayasa" hazırlanmadan önce böyle bir sonucun çıkacağı bilimsel sosyalistler tarafından bilinmekteydi. "Anayasa"ya karşı en büyük tekellerin dışında toplumun her kesiminde tepkiler baş gösterdi. Ancak bu tepkiler şu ya da bu maddeye karşı olmaktan öteye gidemedi. Yalnız devrimciler temel olarak şu ya da bu maddeden öte cuntanın dayandığı en gerici tekellerin iktidarını meşrulaştırma, başta işçi sınıfı olmak üzere kendileri dışında hiçbir toplumsal gücün muhalefetine yaşam hakkı tanımayan, sınırsız sömürüyü egemen kıldırtmaya çalışan "anayasa"ya bir bütün olarak karşı çıktılar.

7 Kasım'daki "referandum"da takınılması gereken tutum hiç kuşkusuz nesnel koşulları göz önüne alarak mümkün olabilir. Henüz devrimci güçler arasında bir eylem birliği sağlanmış değil. Başta işçi sınıfı olmak üzere halkın büyük bir kesimi dağınık haldedir.Ve nicelik olarak alternatif değildir. Bu nedenle karşı çıkışın iki biçiminden (boykot ve hayır oyu verme) hangisinin hedefin aşamalarına uygun düşebileceğini saptamak ve halka bu perspektifi göstermek gerekir. Bize göre bu, "hayır" oyu kullanarak mümkün olabilir. Boykot ise bu aşamanın nesnel koşullarına uygun düşmez.

"Hayır" oyu kullanmak aynı zamanda bir bütün olarak cuntaya hayır demektir.

. Çabalarımız faşist cuntaya karşı demokrasi güçlerinin ilkeli eylem birliğini oluşturmaya yönelmelidir.

KKDK

***

Faşist generaller çetesinin iktidara gelişinin ikinci yılında yeni bir komedi oynanıyor.

Faşist cunta bir yandan Türkiye ve Kürdistan halklarına eşine az rastlanır bir şekilde saldırırken; idamlar, işkenceler, kurşuna dizmeler, köy baskınları, katliamlar, açlık, sefalet ve işsizlik birbirini izlerken, diğer yandan başından beri kitleleri demagoji ile aldatmaya, kitle tabanı oluşturmaya, dünya kamuoyunda 'demokrasi' havarisi olduğu hissini uyandırmaya çalıştı.

Cunta iktidara geldiğinde halk kitlelerinin ve dünya kamuoyunun tepkisini azaltabilmek için takvimler hazırlamaya çalıştı, sallabaşlar meclisi olan 'Danışma Meclisi'ni ve "Anayasa Komisyonu"nu atadı.

Faşist cuntanın "anayasası" tekelci türk burjuvazisinin ve emperyalist güçlerin istem ve özlemlerini içeren, cuntanın uygulamalarını yasallaştıran bir "anayasa"dır. Bu anayasa en temel insan hak ve özgürlüklerini; başta işçi sınıfının, emekçi köylülerin, dar gelirli memur, esnaf ve sanatkarların demokratik haklarını ayaklar altına alıyor, baskı, terör, katliam ve işkenceyi yasallaştırıyor. Bu anayasayla Kürt halkı katliam, sürgün ve sömürgeci-faşist uygulamaların hedefi haline getiriliyor.

O halde yapılacak olan şey; cuntanın ve 'anaYasasının' gerçek yüzünü kitleler önünde teşhir etmek, bu anayasayla yarıaskeri faşist bir rejimin yasallaştırılmaya çalıştığını halk kitlelerine anlatmak, faşist cuntanın 'anayasa'sını BOYKOT etmektir.

KOMKAR

***

Cunta Anayasası konusunda bizlerin de görüşlerimizi istediğiniz için teşekkür ederiz.

Danışma Meclis'inden geçerek, Milli Güvenlik Konseyi'ne iletilen ve şu günlerde de MGK'ndan çıkarak son şeklini alacak olan Cunta Anayasası konusunda en genelde söylenecek söz, bu Anayasanın 12 Eylül askeri faşist darbesi ile başlatılan süreci, faşizmin kurumlaştırılması sürecini noktalama amacına yönelik olduğudur. Diğer bir deyişle, bu Anayasa ile, bugün işçi sınıfımız ve emekçi halk kitleleri üzerinde sürdürülmekte olan her türlü baskı, terör ve işkenceler yasal hale getirilmek istenmekte, kısacası faşizm yasallaştırılmaktadır.

İşçi sınıfımıza ve halklarımıza karşı düşmanlığı son derece bariz olan Cunta Anayasasına karşı elbette demokrasi güçleri sessiz kalamazlar. Cunta'ya karşı olan güçler bu Anayasaya hayır demelidirler. Ve Cunta'ya ve Anayasasına karşı olan bu kararlılıklarını referandum günü sandık başına gidip hayır oyu kullanarak dile getirmelidirler. Bu aktif karşı koyuş, kitlelerin Cunta'ya karşı olan mücadele azimlerini, kararlılıklarını pekiştireceği gibi, aynı zamanda da kitlelerin bir üst düzeydeki mücadelelere atılmalarında da etken olacaktır.

Diğer yandan, Cunta Anayasası ile birlikte, en geniş demokrasi güçlerinin ortak hareket edebilecekleri bir alan daha somutlanmıştır. Bu somutlanan alanın doğru bir zemin üzerinde değerlendirilmesi, anti-cuntacı en geniş güçlerin askeri faşist diktatörlüğe karşı savaşım birliğinin başlatılmasında, bunun sağlanabilmesinde bir adım olabilir, olmalıdır da.

Yurtdışında sürdürülecek mücadelenin temel ekseni ise, Cunta'nın ve onun Anayasasının demokrasi düşmanı, işçi ve emekçi düşmanı yüzünü, Avrupa kamuoyuna ve demokrasi güçlerine tüm çıplaklığı ile, en açık bir şekilde teşhir etmek olmalıdır.

Saygılarımızla...

DİB Genel Başkanı
Osman SAKALSIZ

***

Anayasa Komisyonu'nun hazırlamış olduğu anayasa taslağı açıklanır açıklanmaz sermaye sözcülerinin dışında geniş halk kesiminin tepkisini çekti.

Fakat bir kısım köşe yazarları da dahil olmak üzere hemen herkes hazırlanan anayasa tasarısına ver yansın ederken suçu Aldıkatçı ve yanındaki işveren sözcülerine yüklediler. Oysa onları faşist Cunta'dan bağımsızmış gibi göstermek Cunta'yı aklamaktan başka birşey değildir.

Bir başka eğilim de Danışma Meclisinde onaylanan tasarının MGK'de düzeltileceği umuduna kapılmaktır. Milli Güvenlik Konseyinde bazı yüzeysel değişiklikler yapılsa dahi bundan anayasanın düzeltildiği anlamı çıkmamalıdır. Bu eğilimi kasıtla yaymak isteyenler "anayasa"ya karşı gelişen halk muhalefetinin pasifize edilmesini amaçlamaktadırlar. Üstelik anayasa taslağı üzerinde Cunta diretecektir.

Olsa olsa Cunta'nın programını başından beri destekleyen faşist ve gerici güçler arasında pazarlıklar sonucunda bazı "düzeltme"lere belki gidilecektir. Türkiye İşveren Sendikaları genel sekreteri Rafet İbrahimoğlu gibi bir işçi düşmanının hazırladığı tasarıda işçi sınıfımız ve emekçi halkımız kastedilerek "serseriler" ifadesinin yeralması bile bu anayasanın faşist yüzünü tanımaya yeter de artar bile.

Hazırlanan bu yasaklar kitabında sendikalar ile ilgili maddelere bir göz attığımızda, Grev Lokavt, Toplu İş Sözleşmesi hükümleri on maddeden oluşmakta. Son derece detaylı hazırlanmış bu on madde ile işçi sınıfımızın yıllarca uğrunda mücadele ederek kazandığı ekonomik demokratik haklar tamamen ortadan kaldırılıyor. 58. madde ile Lokavt "anayasa güvencesi" altına alınmış, toplu işten çıkarmalar "meşru"laştırılmıştır. Grev hakkı iyi niyet kurallarına aykırı olamaz diyor. Bundan böyle grevin iyi niyetine Koç'lar, Sabancı'lar karar verecek. Onların halkımız için düşündüklerini çok iyi biliyoruz. İşte 12 Eylül onların iyi niyetidir!

Kısacası, bu "anayasa" tüm çalışanların, tüm namuslu insanların esaret yasasıdır. Bu esaret yasasına karşı demokratların, yurtseverlerin, sosyalistlerin üzerine düşen görev, bu gerçeğin hem yurtdışında, hem de yurtiçerisinde emekçi halkımıza anlatılması, Cunta'nın anayasasına 7 Kasım'da HAYIR oyu verilmesi için birlikte kampanyalar örgütlenmesidir.

İşte bundan dolayı 7 Kasım'da yapılacağı açıklanan anayasa oylaması demokrasi ve halk güçlerimizin önünde duran bir demokrasi sınavıdır. Halk ve demokrasi düşmanı faşist Cunta'nın anayasasına karşı güçlerimizi birleştirelim. Bu anayasaya karşı örgütlenecek her HAYIR oyu Cunta'ya ve onun arkasındaki güçlere demokrasiden yana güçlerin ağır bir şamarı olacaktır.

Yaşar ARIKAN
DİSK GYK Üyesi

***

1. Hazırlanmış olan "Anayasa Taslağı" *siyasal açıdan* Türkiye burjuva sınıfının diktatörlüğünün açıklıkla ilânı anlamını taşımaktadır. Bu konuda başı, burjuvazinin en işbirlikçi kesimi ile mali oligarşi çekmektedir. Türkiye burjuva sınıfının tarihsel ve bugünkü yapısını incelerken özel bir terminoloji de kullanılmak gerekmektedir, ama sık sık uluslararası ve klâsik terminolojiye de başvurarak. *Pratik açıdan* geçici maddelerle de) askeri cunta rejiminin demı anlamındadır. *Hukuksal açıdansa*, insan hakları ve ana hürriyetleri ile demokrasi ve halka karşı böyle bir belgeyi, ne Türkiye tarihinde ne de insanlığın modern tarihinde bulmak zordur. Bu hukuk-dışı bir metindir ve hukuksal bir incelemeye tâbi tutulamaz.

2. Kuşkusuz "hayır" oyu. Eldeki bütün araçlarla, halkın "hayır" demesi için çalışılmalıdır. "Hayır" oyu çoğunluğu alırsa, askeri rejim, niyetleri doğrultusunda ağır bir darbe yiyecektir. Eğer iş aceleye getirildiğinden, propaganda olanakları kaldırıldığından, korku yüzünden, demokratik ortam olmamasından ya da hileli yollara ve baskıya başvurulmasından dolayı "evet" oyu çoğunluğu alırsa yitirilecek zaman, gene de çok uzun değildir.Çünkü Türkiye'de zaten yokedilememiş olan toplumsal muhalefet başlamıştır. Giderek büyüyecektir. Asıl sorun, bu toplumsal muhalefetin ve Türkiye'nin demokrat dinamiklerinin gerisinde kalmayacak, markşçı dünya görüşünün tek partisinin yaratılabilmesidir. Sorun, egemen sınıfların oyunlarına ve komplolarına karşılık vermek ve tepki göstermenin ötesinde, bütün olanakları kendi genişlemesi için kullanabilen toplumsal ilerlemenin öncü motorunu kurabilmektir.

Demir ÖZLÜ

***

Bu anayasa(!?)yı hazırlayanların da, hazırlatanların da, "Elinize sağlık, ne güzel olmuş" diyenlerin de bu derece "Ot kafalı", bu derece "Gözü dönmüş" olması hayrettir doğrusu. Ama galiba bir bakıma şans bu, yurdumuz ve insanlarımız için.. Çok daha ince ve akıllıca biçimler bularak kurumlaşmaya gitmeleri de mümkündü. "sömürü"ye giydirilecek daha usta işi bir kılıf, çok kişinin kafasını bulandırabilirdi. Galiba sevinmek gerekir ki, hiç böyle ince işlerle uğraşmadan, son derece aptalca yazmışlar SÖMÜRÜ ANAYASASI'nı... Yaşadığımız çağ da, bu çağın gereklerine de, hayatın ta kendisine de o kadar ters, o kadar terstir ki, hiçbir kuvvet bu anayasayı hayata geçiremez. Ölü doğacak bir kağıt tomarından ibarettir anayasaları.. Okumak şanssızlığına uğrayan her çağdaş insan, sanırız sayın Tanilli'nin ilk duyduğu hissi paylaşmıştır: TİKSİNTİ!..

Türkiye'de —bugünkü şartlarda— referanduma kitlesel olarak KATILMAMANIN sağlanması olanaksız görünüyor. Cunta, vatandaşın büyük çoğunluğunu SÜNGÜ ZORUYLA sandık başına götürecektir. Bizce parola: HAYIR olmalıdır. Bu görüşü yayabilmek için, nedenlerini halka anlatabilmek için bütün yasal yollar tıkanmamıştır. Biz, emekçi halkımızın büyük çoğunluğunun, bugüne kadarki sınırlı demokratik örgütlenme döneminde bile, dostunu ve düşmanını iyice tanıdığına inanıyoruz. Gene inanıyoruz ki, 12 Eylül 1980'den bu yana yaşanılan canlı deneyle, görmeyen gözler de görmüştür çok şeyi!.. "Evren'e ve Anayasasına HAYIR".. Bu parolayla birlikte, halka anlatılması gereken, belki sadece, HAYIR oyunun MİMLENMEDEN NASIL VERİLEBİLECEĞİNİN taktikleri olacaktır. (Kulak gazetesinin okur sayısı ve yayılma hızı, BASKI DÖNEMLERİNDE iranılmayacak kadar büyüktür.) Sandıktan "Hayır" çıksa ilan ederler mi?" diye düşünülmemelidir. Tabii ki sonucu örtbas etmeye uğraşırlar.. Çok sayıda Hayır'ı bile ilan edemezler.. Ama böyle bir sonuç hemen yayılır ve onları "İlk tokadı yemiş mahalle kabadayısı"na döndürür.. 21 yıl sonra, rolleri değişmiş olarak, bu defa biz söyleyelim parolayı: HAYIR'DA HAYIR VAR!....

Melike DEMİRAĞ
Şanar YURDATAPAN

***

Cunta'nın "danışma meclisi"ne hazırlattığı bu "anayasa taslağı" halkımızın tüm temel hak ve özgürlüklerini elinden almaktadır. Bu taslağın bazı maddelerinin şu veya bu şekilde değiştirilmesi temelde hiç bir değişiklik yaratmıyacaktır. Bugün içinde yaşadığımız çağdaş dünyada, insan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alan böylesi bir anayasa(!) ile yönetilebilecek hiç bir ülke kalmamıştır. Ve Türkiye'de asla böyle bir ülke olmayacaktır. Türkiye'deki demokratik güçler "anayasa taslağı" denen bu "yasaklar fermanını" tarihin çöplüğüne atacaklardır.

Bu Cunta yönetimi, bataklığın üzerine oturtulmuş beton bir yapıya benziyor. Kurtulmak için yapacağı her hareketle batakliğa daha bir gömülmektedir. Ayrıca şunu hemen belirtmek gerekir, tarihte her zaman, anayasalar demokratik, ilerici güçler tarafından yapılmıştır. Tarihte bunun tersi bir örnek yoktur.

Halkımızın layık olduğu anayasayı kendi elleriyle yazacağı günler uzak değil. Bundan hiç kimsenin en küçük kuşkusu olmasın.

Dost da, düşman da bunu böyle bile.

İçinde bulunduğumuz koşullar içinde takınılması gerekli en doğru tavır referanduma katılıp HAYIR oyu kullanmaktır.

Özkan MERT

***

1- Taslak MGK'nda bir değişikliğe uğradı mı bilmiyorum? Ama DM'nde kazandığı temel çerçeveden uzaklaştırıcı bir değişiklik, bugünkü yönetimin halkalarını birbirine bağlayan zorunluluğa aykırı olurdu. Bu taslak kesinlik kazandığında, demokratikleşme sürecini toplumdaki somut odaklarından çok gerilere çeken bir nitelik olacaktır. Bu nitelik, Türkiye'nin siyasal geleceğinde uzun süre bağlayıcı olur mu? İstisnai bir dönemin ölü doğmuş bir belgesi olup kalacak mı? Yoksa bugünkü rejim toplumda, bu taslakta amaçlanan modeli kurumsallaştırıp kenetleyecek derinlemesine bir güce sahip mi? Günümüz Türkiye'sinde belirlenen tepkileri, gerçekleri içinde değerlendirip, bu sorulara olumlu-olumsuz cevap vermemi sağlayacak imkanlardan, açık konuşmak gerekirse, uzaktayım.

2- Şüphesiz, referandumda "hayır" oyunu arttırmaya yönelik çalışmada bulunulmalı. Ama bu konuda somut öneri getirmek kişilerden çok, Türkiye'de demokratik mücadeleyi sürdürme sorumluluğunda olan kurumlara düşer, düşüncesindeyim.

Babür KUZUCUOĞLU

NOT:

Yukarıda yayınladığımız cevaplar gazetemiz baskıya girmeden önce bize iletilen ve elimize geçen yazıları içermektedir. Gazetemiz baskıya girdikten kısa bir süre sonra referandumla ilgili görüşlerini sunduğumuz bazı kişi ve kuruluşlardan da cevap gönderenler oldu. Elimizde olmayan ne
la ilgili görüşlerini sorduğumuz

İSRAİL VAHŞETİ ve BATI

1943: NAZİ Almanyası......

1982: İsrail Siyonizminin işgali altındaki Lübnan....

Yıllardır İsrail'in Orta Doğu'da yaptığı şey, ABD'nin 1960'larda Vietnam'da yaptıklarından farklı değildir. O yıllarda batıda ve bizzat ABD'de Vietnam lehine ve ABD yönetimi aleyhine güçlü kitlesel hareketler yapılabildiği halde, bugün Batı'da aynı hareketlenmeyi İsrail emperyalizmine, siyonizme karşı görememekteyiz. Birçok konuda demokrat olan Batı kamuoyu, uzun yıllardır gitgide azgınlaşan siyonist mezalimine karşı sesini çıkarmadığı gibi, bu siyonist vahşet Haziran ayından bu yana doruğuna çıktığı halde, siyonist militarizmin onbinlerce sivili, yaşlı-kadın-çocuk demeden katlettiği veya yaraladığı halde, Beyrut kenti aylardır İsrail kuşatmasında ve bombardımanı altında tutulduğu halde Batı kamuoyu susmakta ve bir seyirci gibi olan bitenleri izlemektedir.

Paralel bir örnek verecek olursak, ABD'nin ilerici, demokrat veya radikal aydınları, sanatçıları Beyaz Saray'ın Vietnam politikasına karşı net ve etkili bir tutum takınmışlardı. Bugün ise İsrail'e karşı diğer batı ülkelerinin aydınlarının sesi pek cılız çıktığı gibi, Vietnam sorununda bu denli aktif davranan Amerikan sanatçılarından, yazar-çizerlerinden ses seda çıkmamaktadır. Hatta daha da kötüsü, Johnson'un Vietnam politikasına karşı çıkmakla politik şöhret yapan sinema oyuncusu Jane Fonda, İsrail saldırısının ilk günlerinde koşa koşa İsrail'e giderek ve yaralı İsrail askerlerini ziyaret ederek onları kucaklayıp öpmüştür. Dün Vietnam'da ulusal kurtuluş mücadelesi veren kurtuluş savaşçılarını hastanelerde ziyaret eden Jane Fonda, bugün Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesini ABD emperyalizmi desteğinde kanla, zulümle bastırmak isteyen İsrail militarizmi ile kolkola girerek bir utanç ve ibret tablosu çizmiştir.

BATI KAMUOYUNUN POLİTİK BİLİNCİ

Bugün batı dünyasında Filistin davasını savunan, İsrail devletine ve siyonizme karşı net tutum takınanlar, komünistlerle belli ilerici gruplar ve bazı hümanist aydınlardır.

Ne yazık ki, şimdiki tablo budur. Geçirdiği bütün evrimlere ve taşıdığı demokratik geleneklere rağmen batılı insanın insanlık anlayışı bu kadardır. Kendisinin eskaza iki gün üstüste başı ağırsa, ya da eli biraz derince kesilse koşa koşa doktora gidecek kadar canının kıymetini bilen kapitalist ülke insanı, aylardır Lübnan'da, Beyrut'da her gün yüzlerce insan öldürülürken kılı lile kıpırdamamakta, Haziran 1982 saldırısında birkaç gün içinde sivil halktan 12 bin kişiyi katleden, Beyrut'da hergün sivil hedefleri bombalayan İsrail yönetimine karşı susmakta, yani susarak bu vahşeti onaylamaktadır.

Sadece bu olay bile tek başına, bir kez daha ispatlıyor ki, insanların demokratlığını da, hümanistliğini de esas belirleyen şey onların politik bilinçleridir. Bu politik bilinç, kapitalizmin etkisi altında ve sınırları içinde kaldığı müddetçe, Batı dünyası insanının demokratlığı da, hümanistliği de çarpık-çurpuk ve yarım yamalak kalmağa, sözde bir demokratlık, sözde bir insancıllık'tan öteye gidememeye mahkumdur. Marksist olmayan ya da ondan etkilenmiş, esinlenmiş olmayan politikleşme düzeyinin ne denli, geri ve çarpık olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Oysa İsrail'e karşı Filistin halkının yanında yeralmak için öyle derin siyasi tahliller yapabilme yeteneğine ve marksist bilince sahip olmak bile şart değildir. Mesele "siyah ve beyaz" olarak bakılacak kadar açık ve seçiktir. Normal olarak düşünen ve duyan her insan bugün Filistin halkının yanında, İsrail zulmünün karşısında net tutum almak zorundadır. Bu meselede, çıkarı İsrail'den ve emperyalizmden yana olmayan her normal insanın açık ve kesin tavrı bu olmalıydı.

Ama olmamıştır.

Bunda kuşkusuz ki, batı insanının geri kalmış ülkeleri ve dolayısıyla Arap halklarının küçümsenmesinin payı vardır.

Batı'da bunca etkili siyonist propagandasının, sinsi sinsi ama şiddetli bir şekilde sürdürülen yahudi propagandasının da payı vardır.

KAPİTALİZMİN KONTROLÜNDEKİ BATI KÜLTÜRÜ

Ama esas mesele, Batı kültürünün kapitalizm tarafından ne denli büyük oranda belirlendiği ve biçimlendiğidir. (Burada kültür kelimesiyle sanat-edebiyat-felsefe ya da ansiklopedik kültür anlamındaki kültür'ü kastetmiyoruz. Kültür kelimesini, burada geniş ve gerçek anlamıyla, yani bir ülke insanının düşünce, davranış, algılama biçimlerinin, değer yargılarının, gelenek görenek ve alışkanlıklarının, tarihten devraldığı mirasın vb. vb... bunların hepsinin teşkil ettiği bütünlük anlamında kullanıyoruz.)

Batı dünyası, tarih boyunca nice büyük toplumsal, siyasal çalkantılardan geçmiştir. Birçok uygarlıkların beşiği olmuştur. Sayısız düşünür, sanatçı Batı'da yetişmiş, çoğu düşünce ve sanat akımları Batı'da doğmuştur. Hatta Marksizm bile tüm insanlığın düşünce ve kültür mirasından yararlanmakla, tüm insanlık tarihini etüd etmekle birlikte, 1800'ler Avrupasının hareketli ortamında ve Batı'daki genç işçi sınıfının büyük sınıf mücadeleleri içinde doğmuş ve şekillenmiştir.

Dahası da, işçi sınıfı ilk sosyalist devrimini yaparak, ilk sosyalist devletini kuruncaya kadar, yüzyıllar boyu, özellikle rönesanstan sonra Batı kültürü dünyada belirleyici bir kültür olmuştur. Bugün bile hâlâ —az ve orta gelişkinlik düzeyindekiler dahil olmak üzere— tüm kapitalist ülkelerde ye-ye müziğiyle, pop şarkıcılarıyla, kot pantolonları ve Amerikan cikletleriyle, ya da kovboy-ganster filmleriyle, TV programlarıyla batı kültürü hakimdir.

Özellikle Orta Çağ'dan bu yana Batı toplumu büyük bir dinamizm ve hareketlenme içinde insanlık tarihine küçümsenmeyecek bir miras bırakmıştır. Bu miras kuşkusuz ki, Rusya toplumu dışındaki Doğu'nun göreceli duraganlığı karşısında, Batı'nın toplumsal-siyasal ve dolayısıyla düşünsel hareketliliğinin, dinamizminin ürünüdür.

EMPERYALİZMİN İNSAN MALZEMESİNİ KÖRELTME GAYRETİ

Ama gel gör ki, böylesine güçlü bir mirasa sahip olan Batı toplumunun insanlarının geldiği yer insani açıdan yürekler acısıdır. Emperyalizm aşamasına girmiş kapitalizm, denizaşırı ülkelerdeki —geri kalmış ülkelerdeki— sömürüsünden ve aşırı kârlarından elde ettiğinin bir bölümünü vererek yarattığı işçi aristokrasisi ve son zamanlarda türettiği beyaz yakalılar vb. yoluyla sayısını kabarık tuttuğu orta tabakalar (küçük burjuvazi) yoluyla kitleleri kontrol etmekte ve onlara sunduğu TV programlarıyla, pop müziğiyle, bunalım edebiyatıyla, hipilik ve benzeri akımlarla, uyuşturucu maddelerle, ne idüğü belirsiz bir hürriyet ve demokrasi safsatasıyla ve bitmez tükenmez anti-komünist, anti-Sovyetik propagandayla kitleleri iğdiş etmekte ve insan malzemesini sürekli köreltmeğe ve öldürmeğe çalışmaktadır. Belli bir yaşam standardı içinde insanları makine gibi, robot gibi çalıştırarak ve mazlum halkların sefaleti sayesinde Batı'da sözde ve iğreti, geçici bir "refah" yaratarak insanları şimdilik oyalayabilmektedir.

Böylelikle Batı'nın zengin insanlık ve kültür mirası uluslararası finans kapital tarafından bile bile çar-çur edilmiş, geriye kala kala ot gibi yaşayan, kendisine sunulmuş saman kıymetindeki TV programlarını, video kasetlerini benimseyen, akşamları ve tatil günleri bol miktarda bira içen insanların çoğunlukta olduğu bir toplum çıkmıştır.

Evet, Batı kültürüne kapitalizm damgasını vurmuştur, dedik. Bunun sonucu kapitalizm Batı'nın geçmişten devraldığı olumlu şeylerin çoğunu yoketmiştir. Daha da kötüsü, teknolojik ilerleme sayesinde kitle iletişim araçlarını domuzuna kullanarak bencilliği ve bireyciliği sürekli körüklemiştir. Komünist Partilerin güçlü olduğu Batı ülkeleri hariç kapitalizmin yoz kültürü, Batı hayatına egemen olmayı başarabilmiştir.

İşte böyle bir toplumda insanların demokratik ya da insancıl görünümlü algılamaları da, olsa olsa kapitalizmin onlara verdiği kadardır. Burjuvazinin şartlandırmalarını aşamamaktadırlar. Komünistler ve dar ilerici gruplar dışındaki Batı insanının Filistin-İsrail sorununda bu denli lâkayt kalmasının ve susarak da olsa İsrail mezalimini onaylamasının ve kağıt üzerinde sahip çıktığı insan hakları, ulusların kendi kaderini tayin hakkı vb. gibi değer yargılarını, pratikte böylesine reddetmesinin esas nedeni budur.

Sayısız defalar, hemen her toplumsal olayda olduğu gibi, bir kez daha kanıtlamıştır ki, insanı İNSAN yapan gerçek ve en büyük değer yargıları bilimsel sosyalizmin içindedir ve kağıt üzerinde kalmayan olumlu, yani İNSAN'dan ve İNSANLIK'dan yana tüm değerli kavramlara kişi ancak bilimsel sosyalist bilinç sayesinde sahip olabilir.

KAPİTALİZMİN ALANI DARALIYOR

Şunu da vurgulayalım: Kapitalizmin oyalaması sürgit devam etmeyecektir. Kapitalizmin krizinin ne denli müzminleştiği ortadadır. Batı toplumlarının İkinci Dünya Savaşından bu yana içinde bulundukları sosyal ve siyasal duraganlıktan yavaş yavaş çıkmaya başladıkları da ortadadır.

Ve en önemlisi burjuvazinin karşısında her geçen gün güçlenen sosyalizm vardır, onu belirleyen işçi sınıfı bilimi vardır. Sosyalizmin dünyada ilk olarak bir ülkede iktidara gelişinden, yani maddi güce dönüşüp bir toplum biçimi ve yaşam tarzı olmasından bu yana henüz 40 yıl bile geçmemiştir. İkinci Dünya Savaşının, dünyanın ilk sosyalist devletinde açtığı büyük tahribatın telafisi ve savaş sonrasında oluşan dünya sosyalist sisteminin —o sistem içindeki ülkelerin— ekonomik ve toplumsal ilerlemesi, konsolidasyonu, üçüncü dünyanın kalkınması ve en önemlisi nükleer savaş tehlikesini önlemek için gösterilen büyük özveri için dünya sosyalizminin harcadığı olağanüstü çabalar her geçen gün emperyalizmin ufkunu karatmakta ve onun at koşturduğu alanı gitgide daha da daraltmaktadır.

İkinci Dünya Savaşından bu yana geçen dört 10 yıl, emperyalizmin ağır darbeler yediği, sömürgecilik sisteminin çöküp tarihe karıştığı, emperyalizmin Asya ve Afrika kıtalarından büyük ölçüde kovulduğu, kendisine karşı emperyalizmin verdiği amansız mücadeleye rağmen dünya sosyalist sisteminin ekonomik-teknolojik, siyasal ve kültürel bakımdan boyuna ilerlediği bir süreçtir ve emperyalizmin aleyhine, insanlık lehine sayısız başarılarla doludur.

Tarihin ibresi sürekli olarak kapitalizmin aleyhine, sosyalizmin ve dünya ilerici güçlerinin lehine meyletmektedir. Emperyalizmin termonükleer savaş tehdidiyle karşı karşıya bulunan insanlığın, sosyalizm sayesinde kazandığı detan'ta bugün Beyaz Saray ve Pentagon'un bu denli azgınca saldırması ve soğuk savaşı hortlatma gayretlerinin yoğunlaşması bundandır. Soğuk savaşın sıcak bölgesi olan Orta Doğu'da halklara karşı emperyalizmin binbir komplo çevirmesi ve İsrail'i böylesine gözü dönmüş bir koç başı gibi kullanması bundandır..Türkiye ve benzeri ülkelerde faşist rejimleri tezgahlaması bundandır. Vb...vb...

GELECEK İŞÇİ SINIFININDIR

Ama korkunun ecele faydası yoktur. Artık herkesin de gördüğü gibi, kapitalizmin krizi özellikle Batı Avrupa'da derinleşmektedir. Artık anlı-şanlı tekeller bile iflas etmeye başlamıştır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Avrupa toplumu hareketlenmekte, işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler dinamik mücadelelere girmektedirler. ABD'nin Reagan'da somutlanan anti-detant politikası daha şimdiden (bir buçuk yıl gibi kısa bir zaman içinde) iflas etmeye başlamıştır.

Batı Avrupa'yı önemli günler beklemektedir. Kıta Avrupası önümüzdeki yıllarda büyük olaylara gebedir. Sınıf çelişkileri keskinleşmekte, kapitalizmin yaraları artık ne Keynezien yöntemlerle, ne de yeni-moda Friedmancı politikalarla geçiştirilemeyecek kadar derinleşmektedir.

Ve bütün bu olayların merkezinde, tarihin motoru olan sınıf mücadeleleri, hiç kuşkusuz belirleyici rolünü oynayacaktır.

Batı Avrupa toplumlarında kapalı duran kapıların anahtarı işçi sınıfının elindedir. Avrupa ülkelerinin çoğundaki işçilerin sosyal demokrasi denilen gözbağını atarak, kendi bağımsız sınıf ideolojileriyle donanıp, kendi siyasal sınıf örgütleri aracılığıyla B. Avrupa'da barış, demokrasi ve sosyaliz mücadelesi tarihine yeni sayfalar açacakları günler uluslararası finans kapitalin ve burjuva ideologlarının zannettiği kadar uzak değildir.

CUNTA BAŞA GELDİĞİNDENBERİ

Gurbetçinin Türkiye İzlenimleri

Sayın Dayanışma gazetesi yöneticileri,

Bu sene 1 ay izinli olarak gittiğim Türkiye'mizde gördüklerimi, duyduklarımı size yazmadan edemedim. İki yıl içerisinde ülkeyi, ancak faşizm bu hale getirebilirdi ve getirmiş de. Bu çağdışı kalmış düzenin halkımıza acı, ızdırap, yoksulluktan başka birşey vermediğini gözlerimle görünce, anti-faşist bilincim daha da bilendi. Kaleme sarıldım, gördüklerimi, duyduklarımı, hiç abartmadan size yazdım.

● Ekonomik durum;

Önce yakınlarımın durumunu özetliyeyim. Tabii kendi ağızlarından.

İyi ücret alan, DİSK üyesi fakat oyunu Adalet Partisi'ne veren eniştem diyor ki:

"Yandık kardeşim! 20 yıllık işçilik hayatımda çoluk çocuk böylesine geçim sıkıntısı çekmedik. Eskiden iyi kötü toplu sözleşme yapar, az çok zam alır ve geçinmeye çalışırdık. Fakat 2 seneden beri, ne sözleşme kaldı, ne de zam. Dört çocuğum okula gidiyor. Okul masrafları, giyim kuşam altından kalkılacak gibi değil. Karın doyurmak ise ayrı bir dert. Kısacası mahfolduk. Battık kardeşim. Nasıl düzelir onu da bilmiyorum."

Bir başka yakınım. Kendisinin tamirhanesi var.

"Kardeşim... bu adamlar (Cunta'yı kastediyor) gözlerini zor geçinen veya orta halli yaşayan insanlara diktiler. Şahsen ben, 12 Eylül 1980'den önce ayda net 50.000'den fazla kazanan birisiydim. Fakat şimdi öyle mi ya? Millette para yok. Benzin, yedek parça çok pahalı. Dolayısıyla bizim işlerde de hiç hayat yok. Çünkü bizim işimiz halka bağlı. Onların parası olursa, arabası olursa tabii ki bizde birşeyler kazanıyoruz. Şimdi kazanamadığımız gibi, bir de vergi belası çıktı başımıza. Vergi vereceğiz elbet. Ama kazancımız olursa. Biz ekmek parası diye kıvranırken, herifler peşin vergi istiyorlar. Tabii kodamanlara dokunan yok. Bizden alıp onlara veriyorlar. Yok banka, banker, faiz derken milleti soydular. Ve piyasayı berbat ettiler. Sesimizi de çıkartamıyoruz. Çünkü herifler çok acımasız. Vallahi bir gecede götürüyorlar adamı."

Bir başka yakınım anlatıyor.

"Bu generaller namussuz. Tam fabrikatörden yana. İş yok deyip beni de sokağa attılar. Sendika yok, birşey yok. Kime anlatacaksın derdini? Evren Paşa'ya mı? Turgut Özal'ların adamı bu Evren. Zenginlerden yana yani. Televizyonda hep terörden, işçiden, köylüden konuşuyor. Ama hepsini bizim gözümüzü boyamak için yapıyor. Yani alt tabakanın anasını belliyor. Biz işçilere açlık ve yoksulluk, büyüklere de bolluk."

Minibüsüne bindiğim şoför ne diyor bakın;

"Yahu abi, işler iyice durdu. Yalnız benimki değil tabii. Mesala, şurası şehrin sanayi çarşısı denilen yeri. Sen de bilirsin, tamirci, kaportacı, marangoz, aklına ne gelirse, küçük esnaf, zanaatkâr, yani hepsi buradadır. Vallahi yarısı dükkanını kapattı. Çünkü kirayı ödeyemez oldu adamlar. Araba tamiri azaldı. Millet araba kullanamaz oldu da ondan. Ev yaptıran yok. Herkes parasını bankere götürüyor. Eh, inşaat olmazsa marangoz ne iş yapacak? Veya orada kireç, tuğla satan adam ne yapsın? Anlayacağın rezil oldu ortalık. Bu Evren'in, Özal'ın niyeti büyükleri kalkındırmak, milleti de ezmek. Pahalılık yok diyorlar. Yalan hepsi. Biz körmüyüz? Vallahi yaşamak ölmekten zor oldu. Kimsede para yok, arkadaş. Olan para da zaten yetmiyor. Benim lokantası olan abim oğlunu evlendirecek. Geçen gün gelmiş benden yüzbin lira borç istiyor. Şaşırdım kaldım. Ben onun durumu iyi sanıyordum. Biraz konuşunca herşeyi anladım. Adam diyor ki "müşteri yarı yarıya azaldı, işler çok kötü," çarşidakiler kara kara düşünüyor. İşçi, memur zaten battı. Herifler açlıktan ölecek bu gidişle Allah sonumuzu hayırlı etsin, bu Evren'in de boynu altında kalsın!"

● Sosyal ve siyasal durum;

Kardeşim anlatıyor:

"Abi millet iyice bunaldı. Bir sürü insan kafayı üşütüyor. Veya sinir krizleri geçiriyor. Savcılıkta çalışan bir arkadaş diyor ki: "Haftada 3-4 kere intihar olayı olduğundan savcı keşif yapmaya gidiyor. Gelince de, bu gidişle herkes intihar edecek galiba diyor." Sebebi hep geçim sıkıntısı, ve derdini söyleyememek abi. Kimse Evren aleyhinde konuşamıyor. Öyle hak isterim, hukuk isterim falan yok. Karakola düştün mü... bitti işin. Bir Atatürk'tür tutturdular. Millete gına geldi. insanlar Atatürk'ten nefret eder oldu. Herkesin rahat sokağa çıkar olduğu sanılıyor. Yalan! Parası olmayan insan nasıl sokağa çıksın? Şimdi gece sokaklarda kimse yok. 12 Eylül'den önce daha çoktu. Huzur gelmesi falan hikaye, esas huzursuzluk şimdi. Para yok, hayat pahalı, gelecek garantisi, iş güvencesi, hiç birisi yok. Bu toplumda huzur mu olur? Bu adamların gitmeye niyetleri yok. Gitseler bile düzen böyle devam edecek galiba. Adamlar açık açık söylüyor bunu. Halkın üzerinde terörist bunlar oldu abi. Millette bir korku, bir sinme var, aklın durur. Kimse çıt çıkaramıyor. Bu herifler tam zalım diktatör. Giden gün evde biz bize Evren'den biraz dert yanıyorduk. Memleketi batırdı, işsizlik, pahalılık, baskı gırla gidiyor falan diye konuşuyorduk. Benim ufak kız, daha sekiz yaşında, biliyorsun. Birden kalktı. "Sizi Evren Paşa duymasın, keser hepinizi billahi" dedi.

Yok kızım olur mu öyle şey dediğimde, "Tabii, herkes korkuyor ondan, sokakta bile öyle konuşuyorlar" dedi. Anla artık üzerimizdeki baskıyı."

Evet, bunlar başkalarının kısaca söyledikleri. Bilmiyorum benim daha fazla birşey söylememe lüzum var mı?

İki seneden beri halkımız üzerinde böylesine büyük baskı ve şiddet var, işsizlik pahalılık var. Demokratik hiçbir hak yok. Ama bir avuç tekelci kapitalist içinde bayram var.

Bir de faşizmin anayasası hazırlandı. Yani halkımız sürekli bu düzende yaşatılmak isteniyor. Buna karşı durmak, bu faşistleri bir an önce yıkmak lazım. Bunun için de, bütün anti-faşist güçlerin beraber olup, mücadele etmesi, bir cephede birleşip faşistlerin cephesini dağıtması, onları bozguna uğratması ve yaptıklarının hesabını sorması lazım.

Hoşça kalın.

İsviçre'den Yazan
Bir Gurbetçi

DAYANIŞMA OKURLARINA

Gazetemiz DAYANIŞMA bu sayıdan itibaren büyük boy çıkmaya başladı. Bu mutlaka sadece bir biçim sorunu değildir. Bu şekliyle gazetemiz yurtdışında yaşayan Türkiye'li işçilerin sorunlarını daha iyi şekilde dile getirme imkanlarına kavuşmaktadır.

Sizlerin de takdir edeceği gibi sorunlar sadece bir biçim değişikliğiyle daha iyi dile getirilemezler. Bu noktada siz okuyucularımıza da büyük sorumluluklar düşüyor.

Gazetenize haber, yazı, şiir, röportaj ve karikatür gönderin. Kısacası gazetemiz DAYANIŞMA'nın gönüllü birer muhabiri olun. Onu yeni okuyucu çevrelerine tanıtın. Onların abone olmalarını sağlayın.

Gazetemiz DAYANIŞMA'yı yurt dışındaki işçilerimizin ve demokrasi güçlerimizin gür sesi yapmak için GÖREV BAŞINA !

İSRAİL'İN BEYRUT KUŞATMASINDA
SİVİL HALKA KARŞI KULLANDIĞI SİLAH:

FOSFOR BOMBASI

● İsrail Savunma Bakanı Sharon, İsrail Ordusunun yeni savaş deneylerini ABD ile paylaşmak için pazarlık yapıyor!

İsrail ordusunun Lübnan'da Batı Beyrut kuşatması sırasında yakıcı fosfor bombası kullandığı tespit edildi. Çeşitli Beyrut hastanelerinde çalışan doktorlar, kuşatma sırasında fosfor bombası yanıkları taşıyan birçok hastayı tedavi etmeye çalıştıklarını bildiriyorlar. Batı Beyrut'a kaç tane böyle bomba atıldığını kesinlikle bilinmiyor, fakat gerek iç cidarlarındaki renkli lekelerden, gerekse kokularından fosforlu oldukları şüphe götürmeyen düzinelerle 155 mm çapında özel mermi kovanının bulunduğu bildiriliyor.

Doktorların söylediklerine göre fosfor bombası ile yaralananların tedavileri son derece zor ve ıstıraplı oluyor. Deriye yapışan fosfor saatlerce yanmaya devam ediyor. Üzerine su döküldüğünde durmuyor daha fena yanıyor. Kuşatma sırasında bir Batı Beyrut hastanesinde çalışan Norveçli bir doktor, göğsüne fosforlu şarapnel parçası saplanmış 60 yaşında bir adamın hastaneye getirildiğinde ne durumda olduğunu şöyle anlatmıştır: "Vücudunun içinde yanmakta olan fosforun dumanı her soluk verişinde ağzından burnundan çıkıyordu. Yanığı durdurabilmek için şarapnelin gömüldüğü dokuları kesip atmaktan başka çare bulamadık."

Bilindiği gibi Batı Beyrut'u kuşattıktan sonra şehrin sivil ahalisini, çoluk çocuk, genç ihtiyar demeden, bütün dünyanın gözü önünde tarihin en barbar bombardımanı altında kırıp geçiriren İsrail yönetimi bundan başka son derece öldürücü başka özel mermiler de kullanmıştı. ABD'den sağlanan bu mermilerin özelliği, her birinin içinden düzinelerle patlayıcı şarapnelin, bir çeşit bombacığın etrafa saçılmasıdır. Böylelikle bir vuruşta geniş bir saha içinde birçok insan birden ağır yaralanmakta ve ölmektedir.

Öte yandan ilginç bir başka haber de İsrail hükümetinin son savaşta elde ettiği savaş tekniği bilgileri ve deneylerini Pentagon'a bildirmekten kaçınması, bunu bir pazarlık konusu yapmasıdır. İsrail silahlı kuvvetlerinin kullandığı savaş araçları ve silahların hemen tümünün ABD yapısı olduğu biliniyor. İki hükümet arasında anlaşmaya göre, en yeni teknik silahların İsrail tarafından savaşta ilk kullanımından elde edilen sonuçlar ya da karşı tarafça kullanılan silahların özelliklerinden ABD'nin haberdar edilmesi gerekiyor. (Mesela 1967 savaşından sonra yüksek irtifalı SAM-2'ler hakkında verilen bilgiler Kuzey Vietnam'da ABD pilotlarının çok işine yaramıştı. 1973 savaşından sonra da ABD askeri makamları alçak irtifalı SAM-6'lar konusunda bilgilendirilmişti). Batı basınında son zamanlarda çıkan haberlere göre, İsrail Savunma Bakanı Sharon, ABD yönetiminin Ağustos ayında İsrail'e uygulamaya başladığı bazı müeyyideler kaldırılmadıkça bu tür bilgileri vermeyeceklerini ABD yetkililerine açık açık söylemiştir.

Bütün bu olgular ve gelişmeler, İsrail-ABD işbirliğinin nerelere kadar vardığını ve ne sonuçlar verdiğini bir kere daha bütün dünyanın gözleri önüne seriyor. Filistin ve Lübnan topraklarını, bu topraklarda yaşayan halkları, siyonist saldırganlık aracılığıyla, gelecek savaşların "deneme tahtası" olarak, kullanmak ne demektir? Bu da gösteriyor ki İsrail yönetiminin işgal altındaki Filistin topraklarında olsun, Lübnan'da ve Batı Beyrut'ta olsun işlediği tüm insanlık suçlarının sorumluluğuna ABD yönetimi doğrudan ortaktır. İsrail siyonizmini Orta Doğu'da emperyalizmin koçbaşı olarak görevlendirip her ne bahasına olursa olsun desteklemekte devam etmesi Begin-Şaron ikilisini ve onlar gibileri azdırdıkça azdırıyor. Siyonistler ABD'nin politik ve askeri desteğine duydukları güvenle, ve ABD savaş hazırlığına, ABD silah tekellerinin kazançlarının sürmesine yaptıkları hizmetin bilinciyle, en ağır insanlık suçlarını işlemekten, akıl almaz barbarca davranışlarda bulunmaktan ve bunları yaparken tüm dünya kamuoyunu hiçe saymaktan çekinmiyorlar. Ve bu gidişle daha da çekinmeyecekler. ●

BEGİN ve BARIŞ

● Hürriyet gazetesi "Begin'den Barış ödülü geri alınsın" diye tutturmuş. Filistin halkının Hürriyet gibi "dost"lara ihtiyacı yoktur.

Filistin ve Lübnan halklarının kaatili İsrail Başbakanı Begin'e 1978 yılı Nobel Barış ödülü verilmişti. O verilen ödül barış için miydi, yoksa Begin'in Arap alemine ve dâvasına ihanet eden Sedat ile birlikte emperyalizme sunduğu hizmet için miydi sorusuna verilecek cevap ise daha o zamandan belliydi. Begin'in Sedat'la anlaşıp güney sınırlarını sağlama bağlama bağladıktan sonra gününü bekleyip bu yıl Filistin ve Lübnan halklarına karşı giriştiği barbarca saldırı ve sonuçları, böylesine gözü dönmüş bir teröriste *barış* ödülü vermenin garabetini şimdi büsbütün gözler önüne sermiştir. Sadece o da değil. O garabetin altında yatan uluslararası politik manevralar da geniş kitleler önünde bir iyice gün yüzüne çıkmıştır. O kadar ki bugün bizim Hürriyet gazetesi bile tutturmuş, "Begin'den Barış ödülü geri alınsın!" diye.

Alınsın tabii, hiç değilse böylelikle *o zaman* oynanan oyunun *oyun* olduğunun *bu gün* resmen tescili olur bu. Ama, o zaman bu oyunu oynayanlar bugün böyle yapmakla kendilerini de, başkalarını da temize çıkarabileceklerini hiç sanmasınlar!

Hürriyet gazetesi İsrail saldırganlığını ve Begin'i diline dolamakla aklı sıra büyük bir "kurnazlık" yapıyor. Bir yandan sırtını ABD emperyalizmine dayamış İsrail yönetiminin mazlum Filistin ve Lübnan halklarına küstahça saldırmasından kitlelerin duyduğu doğal nefreti gazetecilik adına sömürüyor. Öte yandan da, aynı ölçüde sırtını ABD emperyalizmine dayamış *Türk Cuntası'nın* Filistin konusundaki iki yüzlü, kaypak, kaytarmacı, ard niyetli politikasına hizmet ediyor. Hem Amerikancı Cunta'yı, onun barış ve halklar düşmanı NATO'cu dış politikasını sonuna kadar destekleyeceksin, (bu arada Cunta'nın yurtsever muhaliflerine "vatan hainleri" diye utanmazca saldıracaksın) hem de Begin'in aynı ABD desteğinde işlediği cinayetleri kınamakta herkesten çok çığırtkanlık yapacaksın!

Cunta'nın Amerikancı, özünde *Begin'den yana* politikasını bu tür çığırtkanlıklarla aklama gayretleri boşunadır Filistin halkının gerçek dostları —Türkiye'li tutarlı demokrasi güçleri, Cunta'nın amansız hasımları— Begin'in ve Begin gibilerin notunu çoktan vermişlerdir. Filistin halkı da Hürriyet gazetesi gibi "dost"lara muhtaç olmadan amacına ulaşacaktır!

Bolivya'da Cunta'nın Sonu

Bolivya'nın yeni devlet başkanı Zuazo bir mitingde konuşurken.

Son on yedi yıldır hemen hemen sürekli askeri rejimle yönetilen Bolivya'da baştaki cunta çekilip yerini sivil cumhurbaşkanı ve hükümete bıraktı. Sivil cumhurbaşkanı Siles Zuazo. Daha önce de 1956-60 arasında cumhurbaşkanıydı. 1980 yılı Temmuz ayında yapılan başkanlık seçimini tekrar kazanmış, fakat seçimden önce yönetimi elinde tutan ordu üst kademesi seçim sonucunu tanımayarak Zuazo'nun yetkilerini devralmasını engellemişti. Aynı zamanda, yeni seçilen Parlamentoyu da feshetmişti. Zuazo o zamandanberi Peru'da sürgün olarak askeri rejime muhalefeti yönetmekteydi.

Bolivya askeri yönetimi Latin Amerika'nın en gerici, eli kanlı, kokuşmuş rejimlerinden biriydi. Yönetimde birbirini izleyen cuntaların doğrudan denetimi altında çeşitli yolsuzluklar, bu arada uluslararası kokain ticaretinin önemli bir bölümünden sağlanan gayrı meşru kazançlar almış yürümüştü. Ülkede enflasyon yılda yüzde 500'dü. Bolivya parası 1981 yılı ortasındanberi yüzde 900 oranında değer yitirmişti. Dış borçlar 4 milya doları buluyordu. İşsizlik oranı yüzde 44'dün üzerindeydi. Üretim 1981'e kıyasla yüzde 15 gerilemişti. Ekonomik durum öylesine kötülemişti ki şehirlerde yaşayan işçiler ve memurlar hergün bir kap patates bile yiyemez, kahve ile katıksız ekmeğe talim eder hale düşmüşlerdi.

Bu durumda cuntanın sonunu tayin eden, işçilerin direnişe geçmeleri oldu. 14 Eylül'de başlayan işçi direnişleri hızla bütün ülkeye yayıldı, giderek genel greve dönüştü. İşin altından kalkamayacağını gören cunta 17 Eylül'de yönetimi sivil hükümete devretmeye hazır olduğunu açıkladı. Zuazo aynı gün Bolivya'ya döndü. 1980'de feshedilen parlamento yeniden toplantıya çağrıldı. Cumhurbaşkanı Zuazo komünist partisi de dahil demokrasi yanlısı siyasi partilerden oluşan bir koalisyon hükümeti kuracağını açıkladı. Cumhurbaşkanı yetkilerini resmen devraldıktan birkaç gün sonra da ordu üst kademelerini, kuvvet kumandanlarını toptan emekliye sevkederek değiştirdi.

Açıktır ki, Bolivya'daki cuntacı generallerin yönetimden çekilmesi ve ülkenin yeniden demokrasiye dönüşü, demokrasi güçlerinin uzun yıllardan beri inanılmaz fedakârlıklar pahasına yürüttüğü kararlı demokrasi mücadelesi sonucu olmuştur. Yoksa Bolivya halkı ve işçi sınıfı üzerinde eşine az rastlanır bir zulüm ve zorbalık düzeni kuran cuntacı generallerin, kendiliklerinden hidayete erip yönetimi sivillere devretmesi asla söz konusu değildir.

Bolivya örneği bir kez daha göstermiştir ki, faşizme karşı tüm demokrasiden yana güçlerin birliği, faşizmin iktidardan bir an önce alaşağı edilmesinin en belirleyici yoludur. ●

AĞCA ŞİMDİ DE SOVYETLER'E İFTİRA İÇİN KULLANILIYOR

Faşist kaatil M. Ali Ağca'ya son zamanlarda yeni bir rol yakıştırılmak isteniyor. Uluslararası profesyonel soğuk savaş uzmanlarınca piyasaya sürülen bir teoriye göre Ağca "Sovyetler hesabına" Papa'yı öldürmeye kalkışmış. Gerçi doğrudan "Sovyet ajanı" olduğunu ispat mümkün değilmiş ama, Bulgarlarla işbirliği yaptığı "kuvvetle muhtemel"miş, çünkü Avrupa'daki dolaşmaları sırasında bir ara Bulgaristan'da da bulunmuş. Bulgaristan ise Sovyetler Birliği ile çok sıkı ilişkiler içindeymiş. Üstelik Papa Polonya kökenliymiş. Sovyetler de Polonya'da Dayanışma adlı "sendika hareketi"ne iyi gözle bakmıyorlarmış!

Yani sizin anlayacağınız, miş oğlu miş!

Bu Ağca'nın neydüğünü, kimin nesi olduğunu Türkiye'de herkes pekâlâ bilmiyor mu? Abdi İpekçi'yi öldürüp yakalandıktan sonra, hattâ karanlık bir biçimde hapisten kaçtıktan sonra faşist milliyetçi hareketin günlük yayın organı ona "Milliyetçi Ağca" diye sahip çıkmamış mıydı?

Hadi bunu geçtik, adam Papa'ya suikast sırasında yakalandı. Onca sorguya çekildi, tüm dünyada hakkında onca soruşturma yapıldı gizli, açık. Çok karışık yollardan geçtiği de ortaya çıktı. Bu yollardan en ufak biri olsun Sovyetleri gösterseydi dünyada kıyamet koparılmaz mıydı? İçinde her türlü gericiliğin uzantılarının cirit attığı çok iyi bilinen İtalyan polisi olsun, biraz kurcalanınca her taşın altından çıktığı bunca denemeyle sabit CİA olsun, bu "gerçeği" dünya aleme ilan etmek için şimdiye kadar bekler miydi?

Aslına bakılırsa bu mavalın şu sıra piyasaya sürülmesinin bir nedeni, CİA'nın Avrupa'nın en gerici, faşist, Mafya ile de bağıntılı gayrı meşru çevreleriyle içiçe çevirdiği dolapların ucundan kenarından koku vermeye başlamış olmasıdır. Bir süredenberi Amerika'da hapiste olan E. P. Wilson adında bir eski CİA ajanı, gizlice Libya hesabına çalışmak, Libya'lı teröristlere silah ve patlayıcı madde temin etmekle suçlanmaktadır. Bu Wilson gene Temmuz ayı sonunda, avukatı aracılığıyla, serbest bırakılmasını ve hakkında dava açılmamasını talep etmiş, aksi takdirde yapacağı açıklamaların "CİA'yı temellerinden sarsacağını, hatta ipin ucunun ABD hükümetine kadar uzanacağını" bildirmiştir!

Wilson'un suçortağı olduğu ileri sürülerek aranmakta olan bir başka eski CİA ajanı da gizlendiği yerlerden arada bir demeçler vererek, CİA'nın 12 Eylül öncesinde Türkiye'de terörisilerle ilişkide olduğunu söyleyip durmaktadır.

İkincisi, Ağca'nın Sovyetler hesabına çalıştığı mavalı, bizde Tercüman gazetesinin gerici, faşist, neydüğü belli yazarlarının ağzına sakız ettirildikten sonra, dünya kamuoyuna resmen Amerikan "Reader's Digest" dergisinde "açıklandı". Bu Readers Digest, bizdeki "Bütün Dünya" denilen açık ABD ve CİA propaganda aracı dergisinin aslıdır. Bu tür "açıklamalar", "bilgilendirmeler", vb. imal etmekte uzmanlaşmıştır. Komünizm ve Sovyet düşmanı örgütlü mihrakların sözcüsüdür. Hemen bütün kapitalist ülkelerde de bizdeki Bütün Dünya gibi "kardeş" dergileri mevcuttur. (Almanya'da "Das Beste".) Bu niteliği çok iyi bilindiğinden, aslında, bu dergide çıkan haberlerin ve yazıların dünya basın âleminde hiç bir itibarı yoktur.

İşte Ağca aracılığıyla Sovyetler Birliği'ne ve diğer sosyalist ülkelere kara çalma kampanyası bunun için bu dergide başlatılmıştır. Başka hiç bir "ciddi" denilebilecek (Amerikan da olsa) yayın organı kendi kaynaklarına dayanarak böyle bir "haber"i vermeye yanaşmamıştır

Üçüncüsü, Avrupa basınında bu konu üzerinde çıkan yazı ve yorumlarda İtalyan polisinin Ağca'nın Sovyetlere çalıştığı yolunda hiç bir iddiası ya da "teori"sinin olmadığı açık açık belirtilmektedir. Hattâ İtalyan polisinin işini güçleştiren olgulardan birinin, Türkiye'den bu konuda açık ve sağlıklı bilgi alınamaması olduğu, zira Ağca'nın Türkiye'de hapisten kaçırılmasıyla ilgili etraflı bilgi vermekten Türk polisinin ve sıkıyönetim makamlarının ısrarla kaçındıkları yazılmaktadır!

Bütün bunlar gösteriyor ki, M. A. Ağca adlı sicilli faşist kaatilin Sovyetler Birliği hesabına Papa'yı öldürmeye kalkıştığı yalanı, Sovyet düşmanlığını meslek edinmiş gizli, açık mihrakların uydurduğu kaba bir iftiradan başka birşey değildir. Ve özellikle Türkiye'de Amerikancı faşist rejimin işlerini kolaylaştırmak için propaganda aracı olarak kullanılmaktadır. Fakat hiç bir iler tutar yanı olmadığından o işe de yaramayacak ve çok geçmeden üstelik ters de tepecektir! ●

"BU TASLAK DİKTATÖRLERİN NASIL İŞÇİ DÜŞMANI OLDUKLARINI GÖSTERİYOR"

İsviçre'nin Zürich şehrinde yayınlanan sosyal demokrat sendikaların yayın organı "Volksrecht" gazetesinin 14 Ağustos 1982 tarihli sayısında, hazırlanan anayasa taslağı hakkında bir yazı çıktı. İlginç bulduğumuz bu yazıyı aynen yayınlıyoruz.

Eylül 1980'de bir darbe ile yönetime el koyan Türk Cuntası'nın faşist generalleri, devamlı olarak "demokrasiyi sağlam temeller üzerinde yeniden inşa etmek" istedikleri iddiasında bulundular. Geçen yıl kendilerinin tayin ettiği ve görevi yeni bir anayasa taslağı hazırlayarak bu taslağı ona son şeklini verecek olan ülke yönetimini darbeden beri zorla ellerinde tutan generallere sunacak 150 kişilik bir "Danışma Meclisi"ni bu amaçla atadıklarını belirttiler. Anayasa Komisyonu taslağı yayınlamış bulunuyor.

Bu, anayasalar tarihinde "şerefli" yerini almaya namzet "örnek" bir dökümandır.

Bu "anayasa" Türk toplumunu ve onun politik kurumlarını en az 50 yıl öncesine götürmek istiyor. Anayasanın temel özellikleri şöyle özetlenebilir.

Anayasa esas olarak vatandaşların en temel hak ve özgürlüklerden yararlanmasını nasıl önleyeceği ile uğraşmaktadır.

Anayasa işverenlerin geçmişteki ve günümüzdeki işçilere karşı olan taleplerinin hemen tümünü, bizim henüz hiçbir anayasa metninde karşılaşmadığımız bir biçimde maddeleştirmiş.

Anayasa, yürütmeyi, yasamanın yetkilerini sınırlayarak ve yargıyı hükümetin kontrolü altına almak suretiyle devletin en önemli gücü haline getiriyor.

Yine Anayasa ordunun üst seviyedeki kumandanlarını politik yaşamın hakemi haline getiren yeni kavramlar ve kurumlar oluşturuyor.

Yayınlanan taslak Türkiye'de basın ve kamuoyu tarafından sert bir şekilde eleştirildi. Çünkü bu taslak demokrasinin bütün normlarıyla öylesine açık şekilde çelişiyor. Fakat bu taslağın şu andaki askeri yönetimin ve onların gerisindeki tutucu ve gerici güçlerin isteklerini tam bir şekilde dile getirdiğinden hiç şüphe yok. Nitekim bunun böyle olduğunu diktatör Evren'in taslağın yayınlanmasından sonra yaptığı konuşmada eski 1961 Anayasası'na saldırması ve taslağı desteklediğini açıkça belirtmesi gösterdi.

Eğer böylesi bir anayasa halk tarafından — silah tehdidiyle — referandumda "kabul edilirse", böylece işçilerin grev, toplantı ve sendikal faaliyet gibi hakları tam anlamıyla yok edilmiş olacak; dernek kurma özgürlüğü, politik faaliyet hakkı kesinlikle sınırlandırılacak; fikir ve basın özgürlüğü hemen hemen hiç kalmayacak; parlamento hem onu feshetme hem de başbakanı görevden alma yetkileriyle donatılmış devlet başkanının arzusuna bağımlı olacak; hükümetin icraatları mahkemelerin her türlü kontrolünden azade olacak; hükümet ve devlet başkanı sudan bahanelerle (buna "ekonomik zorluklar" da dahil) olağanüstü hal ilan edip bu yolla vatandaşın hak ve özgürlüklerini daha fazla kısıtlayabilecek vb., vb....

Yeni "anayasa" bizzat vatandaşın yaşama hakkına dahi bazı kısıtlamalar getiriyor!

Açıktır ki, faşist diktatörler kitlelerin çıkar ve özlemlerini devletin kesin kontrolü altına alacak bir anayasa hazırlıyorlar. Anayasa taslağı onların demokrasi ve özgürlükten nasıl korktuklarını dile getiren mükemmel bir belgedir. Ve bu taslak özellikle diktatörlerin nasıl da işçi sınıfının düşmanı olduklarını gösteriyor.

Gene açıktır ki, general Evren gelecek devlet başkanı olarak görülmekte (Cumhuriyetin kurulduğu 1923 yılından beri 6 devlet başkanı geldi ve bunlardan beşi eski general!) ve herşey generallerin gerici anlayışlarıyla dünya ve ülke için neyi en iyi gördüklerine göre ayarlanmış. Bütün bunlar generallerin darbenin ilk gününden beri "demokrasiyi sağlam temeller üzerinde yeniden inşa etmekten" neyi kastettiklerini açıkça gösteriyor.

13 YILLIK SPD-FDP KOALİSYONU YIKILDI

CDU/CSU-FDP Ortak Hükümeti Kuruldu

13 Yıldan beri devam eden SPD-FDP koalisyonu içerisinde FDP'li Ekonomi Bakanı Lambsdorf'un sunduğu "ekonomik paket" ile başlayan çatlak, kabinedeki 4 FDP'li bakanın 17 Eylül 1982 günü istifalarını eski başbakan Helmut Schmidt'e sunmalarıyla noktalandı ve sosyal-liberal koalisyon sona erdi. Daha sonra CDU/CSU ve bir kısım FDP'li milletvekilinin güvensizlik oylarıyla SPD azınlık hükümeti görevden alındı, CDU başkanı Helmut Kohl'un başkanlığında yeni CDU/CSU-FDP koalisyon hükümeti göreve başladı.

Neydi SPD-FDP koalisyon hükümetinin sona ermesine sebep olan Ekonomi Bakanı Lambsdorf'un sunduğu "ekonomik paket"?

1. İşsizlik parası işçinin en son aldığı net ücretin % 50'sine düşürülecek, 2. Hamile kadınların doğum öncesi ve sonrası aldıkları "izin parası" kaldırılacak, 3. Orta öğrenimdeki öğrencilere verilen burslar kaldırılacak, 4. Yüksek öğrenimdeki öğrenciler aldıkları bursları bundan böyle ileride tümden ödeyecekler, 5. Kira yardımları düşürülecek, 6. Hastalık sigortası için çalışanların ödediği miktar % 6 oranında yükseltilecek; daha önce brüt ücrete göre ödenen ihtiyarlık sigortası primleri sistemi kaldırılacak; emeklilik yaşı yükseltilecek, 7. Bundan böyle çalışanlar, hastalandıkları zaman doktor muayenesi ve ilaç için sigorta tarafından ödenen paranın bir miktarını kendileri üstlenecekler; kur ücretlerinin bir miktarı çalışan tarafından ödeneceği gibi, kurda geçen zaman da yıllık izinden sayılacak; doktorlar işçilere daha az hastalık yazmalıdır, 8. Malulen emeklilik için temel alınan kıstaslarda daha çok kısıtlamaya gidilecek, 9. Sosyal yardım alanlara verilen paralar en az seviyeye düşürülecek.

Görüldüğü gibi Lambsdorf'un sunduğu "ekonomik paket" F. Almanya'da başgösteren ve bizzat kapitalist sistemin kendisinden kaynaklanan krizin tüm yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere çalışan kitlelerin sırtına yıkmayı hedefliyor.

Bilindiği gibi FDP uzun zamandan beri CDU/CSU ile flört etmekteydi. Nitekim bazı eyalet seçimlerinde FDP'nin CDU ile koalisyon hükümeti kurma niyetinde olduğu bizzat FDP yönetimi tarafından ifade edilmekteydi. FDP'li ekonomi bakanı Lambsdorf tarafından hazırlanan bu "paket" beklenildiği gibi başta CDU/CSU ile işveren örgütleri BDI ve IHT olmak üzere, bütün işçi düşmanı kesimler tarafından büyük bir hararetle desteklendi ve alkışlandı. F. Alman tekelci sermayesinin ve onların en iri temsilcilerinin "paket"e gösterdikleri bu yakın "ilgi" bile, tek başına, Lambsdorf'un planının kimlerin çıkarlarını korumayı hedeflediğini açıkça göstermektedir.

Bu işin ekonomik yanı. Bir de politik yan var. FDP'nin Gensher-Lambsdorf ikilisinde somutlanan sağ kesimi ile CDU/CSU, "paket"le ekonominin krizini SPD eliyle —ki koalisyonun esas sorumluluğu SPD'de idi ve bu kitleler tarafından da böyle algılanmaktaydı— kitlelerin sırtına yıkmayı, bir başka deyişle SPD maşasıyla ateşi tutmayı amaçladılar. Böylece SPD hepten yıpranacak ve gelecek seçimlerde za-

(Devamı 7. sayfada)

DGB'NİN YÜRÜYÜŞLERİNE İKİYÜZBİN KİŞİ KATILDI

Alman Sendikalar Birliği DGB tarafından sosyal hakların kısıtlanmasına, işsizliğe, silahlanmaya ve Kohl-Genscher hükümetinin ağzından hiç eksik etmediği ücret dondurma eğilimlerine karşı Dortmund, Frankfurt ve Nürnberg'de 23 Ekim tarihinde düzenlenen gösteri ve yürüyüşlere 200 binin üzerinde alman ve yabancı işçi katıldı.

DGB aynı amaçla 30 Ekim'de Stuttgart'da, 6 Kasım'da da Hannover'de miting yapacak.

GERÇEK Komitesi'nin de katıldığı ve desteklediği yürüyüş ve mitinglerde , GERÇEK Komitesi adına aşağıdaki bildiri dağıtıldı.

Yurttaşlar:

Bizler F. Almanya'da çalışan ve yurdumuzdan binlerce kilometre uzakta yaşamaya mecbur olan Türkiye'li işçiler olarak çeşitli baskılar altındayız.

Türkiye'deki şiddetli sömürü ve baskı düzeninin ve Türk tekelci sermayesinin yolaçtığı korkunç yoksulluk nedeniyle buralara kadar geldik, gurbet ellerde en kötü, en ağır işleri yapmaya, kötü şartlar altında yaşamaya adeta mahkum edildik.

Hepimizin de yakından izlediği gibi F. Almanya'da son zamanlarda pahalılık giderek artmakta, fiyatlar yükselmektedir. Bunun yanısıra işsizlik çığ gibi büyümektedir. Aralarında AEG ve Telefunken gibi en güçlü tekeller dahil olmak üzere birçok irili ufaklı şirket birbiri ardısıra iflas etmektedir.

Yaşanılan kriz tamamen kapitalizmin bir sonucu olduğu halde, bunun sorumlusu sanki Türkiye'li işçilermiş gibi gösterilmektedir. Çünkü Alman burjuvazisi krizin gerçek nedenini gözlerden gizlemek ve sınıf bilinci taşımayan, ekonomik meseleleri derinlemesine bilmeyen Almanları kandırmak istemektedir. Ne yazık ki, bugün pek çok F. Alman yurttaşı bu ülkede yaşanılan işsizliğin tek ve biricik sorumlusunun Alman tekelci sermayesi olduğunu henüz bilmemektedirler. Onların birçoğu krizin ve işsizliğin sorumlusu olarak yabancı işçileri ve özellikle Türkiye'li işçileri görmektedirler. Çünkü gazeteler, televizyonlar, radyolar, gerici politikacılar ve çeşitli propagandacılar F. Alman halkına hep bu yalanları söylüyorlar. Onların bilinçlerini bulandırmaya, hedef şaşırtmaya çalışıyorlar.

Dahası da birçok şehirde, kasabada yabancı düşmanı "Bürger İnisiyatif"ler kuruluyor. Bu ırkçı, şoven ve kapitalist uşağı komiteleri faşistler (neo-naziler) ve faşist işbirlikçileri kuruyorlar. Silahlı çeteler tıpkı Hitler'in SA ve SS örgütleri gibi örgütleniyorlar, Türk, Kürt, Arap ve Pakistanlı işçilere saldırıyorlar.

Kardeşler:

Öncelikle şunu belirtmek isteriz ki, biz Türkiye'den gelen işçiler olarak herşeyden önce kendi halkımızın bir parçasıyız. Hepimiz buraya çaresizlikten gelmişiz. Türkiye'de iş, aş ve ekmek bulamadığımız için gurbet ellere düşmüşüz. Ve kalbimiz her an anayurttaki 45 milyon halkımızla, işçimizle, köylümüzle birlikte atmaktadır.

Ama biz burada, F. Almanya'da çalıştığımız müddetçe,

(Devamı 7. sayfada)

YABANCI DÜŞMANLIĞI AZITIYOR

KOHL-STRAUSS ORTAKLIĞI

F. Almanya'da tekelci sermayenin ekonomik bunalımı gün geçtikçe artıyor. Büyük sanayi kuruluşları iflas bayraklarını gönderlerine çekmeye başladılar.

Hayat pahalılaşıyor. İşsizlik artıyor. Emekçilerin alım güçleri azalıyor. İşçiler ve emekçiler bu gidişten rahatsız olduklarını belirtmeye başlıyorlar: İşyerlerinde direnişler artıyor. Emekçilerin dayanışması yükseliyor. Sendikalar canlanıyor.. Mitingler...protestolar...gösteriler... demeçler... vb... Hayat, 1983 kışının başında filiz veriyor. Mücadele kızışıyor. Bu ekonomik bunalımın olumsuz sonuçlarıyla yüzyüze bulunan tüm sınıf ve katmanlar giderek birlikte mücadelenin içinde omuz omuza yerlerini alıyor. Bu mücadelelerini demokratik istemleriyle uyumlaştırıyorlar. Ekonomik isteklerden yola çıkan eylemler bir yandan siyasi istemlerle bütünleşirken, yani hareket siyasi kimlik kazanırken, öte yandan siyasi örgütler de mücadelenin bütünlüğü içinde saf tutmaya başlıyorlar. F. Almanya işçi sınıfı ve emekçileri kendi ülkelerindeki başka uluslardan işçi ve emekçilerle enternasyonalist dayanışma içine giderek artan oranda giriyor.

Buna karşılık F. Almanya tekelci burjuvazisi de çıkarlarını korumak için vargücüyle ve türlü hilelerle mücadelesine devam ediyor. Yeni yeni önlemler tasarlıyor, bunları zamanı gelince uygulamaya koyuyor. Ekonomik çıkarlarını ve hakim sınıf konumunu işçi sınıfına ve emekçilere karşı korumak ve güçlendirmek amacıyla tüm siyasal olanaklarını kullanıyor. Tüm kurnazlıklarını, devlet yönetme deneylerini, bilimin ellerindeki gücünü vb..belli bir düzenlilik ve hesap içinde seferber ediyor.

—1950'li yıllarda Alman tekelci sermayesinin yabancı ve ucuz işgücüne gereksinimi vardı. Bu işgücünü, aynı zamanda kendi işçi sınıfına karşı koz olarak kullanabilecekti. Getirdi. Çalıştırdı. Emeğini ve sağlığını sömürdü. İşçi ücretlerini düşürdü. Alman işçi sınıfının pazarlık gücüne önemli ölçüde darbe indirdi.

—Sonra, giderek böyle bir yedek işgücüne ülke içinde gereksinimi kalmadı. Ekonomik bunalım da yakasına tekrar yapışmaya başlamıştı. Pazarların alım güçleri önemli ölçüde azalmış, pazarlama olanakları sınırlanmaya başlamış, stoklar şişer olmuştu.

—Bu bunalımdan tekelci burjuvazinin çıkabilmesinin bir tek yolu vardı. O da, yine dönüp, işçilerin, emekçilerin boğazına sarılmak...Sömürülerini daha bir amansızca gerçekleştirmek.

Bunu da yapabilmek için yasalar gericileştiriliyor usul usul. Giderek iktidar gerici uygulamalarına hız veriyor, vergiler artırılıyor, sosyal haklar geri alınmaya çalışılıyor. Bir yandan sömürü artırılmaya çalışılıyor, öte yandan kitlelerin bu gidişin farkına varmaması için onu oyalıyacak, onun gözünü ve dikkatini başka alanlara çekecek işler kotarıyor. Nasıl ki Türkiye tekelci sermayesi terörü kendi eliyle kotarmış, yürütmüş ve kitlelerde geliştirdiği bıkkınlıktan yararlanarak, terörü bahane ederek askeri faşist Cunta'yı halklarımızın başına bela sarmışsa, Alman tekelci sermayesi de bu katmerleşen sömürünün gizlenmesi, gözlerden uzak tutulması amacıyla kimi olayları pompalamış, kitleleri etkilemeye başlamıştır.

KURT DUMANLI HAVAYI SEVER

Zaten zemini var. Gereği de vardır. "Artan işsizliğin nedeni yabancı işçilerdir. Onlar olmazsa Alman emekçileri için işsizlik söz konusu bile olamaz(!)" (Üstelik başından beri işçilerin patrona karşı pazarlık gücünü kıran en önemli etken onlar olmamışlar mıydı?) Seçim nutuklarıyla, fısıltı gazeteleriyle, gerici-faşist partileriyle, televizyonu, basın organları aracılığıyla bu ortamı yaratmaya tekelci Alman burjuvazisi kollarını sıvadı. Bu dumanlı havanın yoğunluğu için, iktidar değişikliği de gerekliydi. Zaten sosyal demokrasi kendileri açısından tekrardan yedeğe alınması gereken günlerdeydi. Kendilerine şu anda has adamları lazımdı. Schmidt gitti. Kohl geldi.

CDU/CSU-FDP gerici ortaklığının belli bir görevi vardır. Tekelci sermayenin, bu ekonomik dar boğazdan kılına bile zarar gelmeden çıkarılması için gereken her şeyi hem de duraksamaksızın yapmak. Sömürüyü arttırmak. Krizin yükünü emekçilere yıkmak.

Bu durumda Kohl, kimi zaman kitlelere iç açıcı, rahatlatıcı demeçler verebilir. Ama bu doğrultuda ve de emekçilerin çıkarına zerre kadar bir şey yapmaz, yapamaz. Yapabilmesi onun başbakan olmasının sebeb-i hikmetine aykırı düşerdi.

Aslında en ağır işlerde ve en düşük ücretle tüm enerjisi ile çalışan, sosyal haklar bakımından kendisine daha az yük olan, aynı zamanda kârlı ve küçümsenmeyecek büyüklükte doğal müşteri işlevi de gören, üstelik kendi işçisine karşı bir koz olarak tutabileceği yabancı işçilerin gitmesinden sermaye gerçekten memnun mudur? Asla! Belki verimi düşmüş, kendisine pahalı gelmeye başlamış kimilerinin dönmesini (yerini daha verimli çocukları dolduracağı için) isteyebilir, o kadar. Düşünün ki kapitalizmin bu dönemdeki en büyük buluşu, bant sistemidir. Bant da çalışma hızını ise insanı hayrette bırakacak biçimde yabancı işçiler sayesinde artırmıştır.

F. Almanya tekelci burjuvazisi "dumandan göz gözü görmesin. Kim kimin yanında, kim kime karşı belli olmasın. Tam bir kaos yaratılsın emekçilerin bilincinde. Ben de bu karışıklıkta yolumda düz yürüyeyim" istemektedir.

İşte yeni koalisyonun, Kohl-Strauss ortaklığının yabancı işçiler politikası şimdi bu doğrultuda işlev görecek, gelişecek ve sonuç almaya yönelecektir.

●●●

Alman tekelci sermayesi kapitalist sistemin ve kendisinin yarattığı krizin sorumlusu olarak yabancıları ve özellikle Türkleri göstererek kitleleri yanıltmak istiyor.

Yeşiller Ne İstiyor

Hatırlanacağı üzere geçen günlerde Hessen'de eyalet seçimlerinde Hür Demokratlar Partisi FDP'yi yenip, onların yerine % 5'lik barajı aşarak eyalet parlamentosuna girmeyi başaran "yeşiller", 5 Ekim'deki Bavyera eyalet seçimlerinde parlamentoya girmeyi çok az bir farkla başaramadılar. Böylece şimdiye değin SPD ve CDU-CSU'dan sonra üçüncü parti olmakla öğünen FDP'nin karşısına büyük bir rakip çıkmış oluyor.

Bu "yeşilciler" kimdir? İstedikleri nelerdir?

F. Alman işçi sınıfı hareketi içinde kimi renkler zamanla belli siyasal görüşleri simgeler olmuştur, örneğin *kırmızı* solcuların, *siyah* tutuculuğun, gericiliğin, *kahverengi* Hitler faşizminin simgesi durumuna gelmiştir. Yeşilcilerin kendilerine *Die Grünen* (yeşilciler) adını takmalarının tek ana nedeni, başlıca görüşlerinin ökolojiye yani insanla doğa arasındaki ilişkide doğayı gözetme, onu koruma ilkesine dayanmasından gelmektedir. Yeşil, burada doğayı simgelemektedir.

İkinci Dünya Savaşından sonra hükümetler kurmuş olan, parlamentolarda yerleşkin (etabliert) partilerin insan-doğa ilişkisinde ekonomi çevrelerinin çıkarını gözetmesi, fabrikaların ırmakları, denizleri ve havayı gittikçe artan bir ölçüde kirletmesi, yiyecek maddelerinde saptanan zehirli maddelerin (örneğin kadmiyum elementinin) artması, ormanların havaalanı yapımı için kesilmesi, F. Almanya'da ökolojik bir protesto hareketi oluşturmuş, doğayı korumak isteyenler "yeşilciler" önce bir protesto hareketi olarak işe başlamış sonra eyalet seçimlerine katılmış, zaman zaman başarılı da olmuştur. Özellikle 13 yıllık sosyal-liberal hükümet politikasının küstürdüğü kişiler, seçmenlik yaşına yeni basan çoğunluk parlamentoya karşı "adam sen de"ci bir tavır takınan gençleri bünyesinde toplayan yeşilciler hareketi kendilerine "parti" dememekte, bu nedenle de protesto hareketi ile parti olma arasında bocalamaktadırlar. Özellikle çevre sağlığı sorunlarının güncel ve ivedi olduğu bölgelerde oy toplayan yeşilcilerin ökoloji dışında oturmuş, bütün yandaşlarınca kabul edilmiş toplumsal ve ekonomik dünya görüşleri yoktur. Yeşillerin istekleri başlıca şunlardır.

● Irmakların, denizlerin ve havanın ekonomi babaları tarafından kirletilmesine son verilmesi, örneğin her fabrika sahibinin fabrikasının bacasına bacadan çıkan sülfürik asidi temizleyen filtre takmasının şart koşulması, fabrika artıklarını önceden temizleterek ırmağa ya da denize bu koşul altında akıtılması.

● Atom santralleri yapımının durdurulması, atom artıklarının saklanması uzun sürede güvenceli olmadığından enerji üretiminin hidro-elektrik yöntemiyle gerçekleştirilmesi, yatırımın bu kanala akıtılması.

● Isınmada kömüre öncelik tanınması.

● Ormanların büyük ölçüde kesimini gerektiren yapıların yasaklanması, örneğin Frankfurt Havaalanına yapılması düşünülen Batı İniş Pisti, Ren-Tuna ve Main ırmaklarını birleştirmek için yapılmasına başlanan Ren-Tuna-Main Kanalının inşasının durdurulması.

Bu konularda öteki yerleşkin partilerle görüşmelere oturmak bile istemeyen yeşilcilerin Hessen Eyaleti başkanı seçim sonrasında şunları söylemiştir:

"Bu saydığım konularda görüşmek, tartışmak, hele hele taviz vermeyi beklemeyin bizden. İster SPD olsun ister CDU/CSU bu görüşlerimizi kabul eden her partiyle öteki bütün konularda oturup anlaşabilir, hükümet ortaklığı kurabiliriz; ama ökoloji konularında bizim dediğimiz olacak..."

Hiçbir sosyo-ekonomik konuda bütünsel bir görüş oluşturamayan, zaten böylesine bir parti programı da olmayan Yeşiller, SPD'den daha solda olan emekçi yığınların yönlendirilmek istendiği ve Alman tekelci sermayesinin de tavsibini alan bir hareket konumundadırlar.

KİM KİMİ YARGILIYOR!

TSİP DAVASI BAŞLADI

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından açılan davada 9'u tutuklu 19 kişi yargılanıyor.

Cunta'nın İstanbul Sıkıyönetim komutanlığı tarafından açılan TSİP Davası başladı. Aralarında TSİP Genel Yönetim Kurulu bazı eski üye ve yedek üyelerinin de bulunduğu çoğunluğu Sinop, Karasu ve Sivas teşkilat yöneticilerinden oluşan 9'u tutuklu 19 sanıklı davanın birinci duruşmasında savcı, "iddianamenin sanıklara tebliğ edildiğini, yakalanamayan 40 merkez yöneticisi hakkındaki dava dosyalarının ayrıldığını" söyleyerek iddianamesini özetledi. Aynı gün sorgulara başlandı. İlk iki sanık Cemal Özden ve Abbas Özay ifade olarak 18 sayfalık bir yazılı metni mahkeme heyetine verdiler. Duruşma bir başka güne ertelendi.

"TSİP Davası" ile ilgili esas olarak söylenecek şudur: gerçi burjuvazi Parti'nin merkez yöneticilerini ele geçirememiş ve yargılayamamıştır ama açılan davanın siyasi mahiyeti önemlidir. Çünkü sıkıyönetim savcısı kendi hizmet ettiği sınıfın ve üstelik de onun faşist rejiminin adına geneliyle Türkiye Sosyalist İşçi Partisini ve onun şahsında aklı sıra bilimsel sosyalizmi ve işçi sınıfı enternasyonalizmini mahkum etmeye çalışmaktadır. TSİP'in, işçi sınıfının iktidarını ve Kürt halkının kaderini belirlemesini savunduğunu belirterek tekelci burjuvazinin ve Türk faşizminin bilinen bayat klişesi olan "komünizm ve bölücülük" teranesini en pespaye şekilde tekrarlamaktadır.

Bilimsel sosyalizmi ve proletarya enternasyonalizmini yargılamak ise kimsenin harcı değildir. Çünkü o bugün yüz milyonlarca insanın şahsında bütün insanlığa malolmuştur ve tarihin akışının kendisidir.

Nitekim Cunta'nın TSİP iddianamesi de hizmet ettiği sınıfsal çıkarları öylesine açıklıkla savunmaktadır ki, savcı TSİP'i mahkum edeyim derken bizzat kendisini ve sınıfını kendi diliyle mahkum etmektedir. Örneğin iddianamenin girişinde 12 Eylül öncesi ortamı kendince tarif eden savcıya göre: "....bu ortamda hür teşebbüs erbabından başka hemen herkes müesses nizamı altüst etmek için ayaklanmış, silahlı ve anarşik hareketlerin içinde yeralmış, bütün siyasi partiler ve bir bütün olarak devlet bu hareketleri benimsemiş, ama ordu duruma son anda müdahele ederek bu karmakarışık duruma bir son vermiştir. Böylece müesses nizam kurtulmuştur..." ve ilâh...

Böylece apoletli generallerin ve apoletli sıkıyönetim hâkim ve savcılarının kime hizmet ettikleri kendilerince de açıkça ifade edilmektedir. Onlar sadece "hür teşebbüs erbabının" savunduğu "müesses nizamın" bekçisidirler. Bu tesbit el-hak doğrudur. Aynen katılıyoruz.

İşte bu çarpıcı kanıtını verdiğimiz nedenden dolayıdır ki, onlar TSİP şahsında işçi sınıfını, onun bilimini, enternasyonalizmini, ulusların kendi kaderlerini özgürce belirlemesini mahkum etmek için ter dökerken, kendilerinin tarih ve insanlık önündeki, işçi sınıfı ve halklarımız önündeki mutlak mahkumiyetini bir kez daha tescil ettirmektedirler.

Bu durumda soracak tek bir sorumuz var: Baylar, kim kimi yargılıyor?

HDF BİLDİRİSİ

Türkiye Halkçı Devrimci Federasyonu-Avrupa (HDF) bir bildiri yayınlayarak Cunta'nın hazırlattığı gerici, özgürlük düşmanı anayasa tasarısına "Hayır" denilmesi gerektiğini açıkladı.

Bildiri metninde şöyle deniliyor:

"Tekelci sermaye ve onunla bütünleşen generallerin ülkemiz için öngördükleri düzen, açıklanan "Anayasa" taslağı ile iyice açığa çıktı.

Yeni "Anayasa", insan hakları ve demokratik özgürlüklerin alabildiğine kısıtlandığı, hatta bazı durumlarda tamamen rafa kaldırılabileceği, sendikalara, emekçi halktan yana partilere yaşam hakkı tanımayacağı, bir sivil baskı düzeninin haberciliğini yapıyor. Onun çerçevesini çiziyor.

CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit'in tanımlamasıyla "Tek sesli bir toplum" yaratılmak isteniyor.

HDF bu "Anayasa"yı toplumumuzun çağdaşlaşması ve demokratikleşmesi yolunda, bir engel olarak görmekte ve "Anayasa"ya hayır diyen güçlerin bu konuda birlikte hareket etmesini doğru bulmaktadır.

HDF sandık başına gidilerek "Anayasa"ya hayır denilmesini savunmakta ve çalışmalarını bu doğrultuda sürdürmektedir. HDF aynı doğrultuda düzenlenen, konferans ve toplantılara da katılmayı görev bilmektedir.

HDF önümüzdeki haftalarda da "Anayasaya" hayır kampanyasını yoğun bir biçimde sürdürürken;

- 22-23 Ekim 82 tarihlerinde, Avrupa Sendikalar Birliği tarafından Brüksel'de toplanacak anayasa konferansını ve,
- 30-31 Ekim 82 tarihlerinde, "Anayasa"ya hayır diyen, yerli-yabancı ilericilerin katılacağı, "Anayasaya" hayır KÖLN Konferansını da desteklemekte ve katılmaktadır.

Tüm yurttaşlarımızı, sermayenin "Anayasa"sına hayır demeye ve bu doğrultuda çalışmaları desteklemeye çağırıyoruz."

SİSAV Toplantısı

Kuruluşuna Tercüman gazetesinin önayak olduğu Siyasi ve Sosyal Araştırmalar Vakfı (SİSAV)'ın 4-5 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da düzenlediği "1980'lerde NATO" isimli seminerde, yerli yabancı CİA ve NATO ajanlarının da katkısıyla, ABD'nin bölgede Türkiye'ye yüklemek istediği yeni stratejik ve askeri sorumluluklar enine boyuna tartışıldı.

Tam da Suudi Arabistan'lı ünlü silah tüccarı Adnan Kaşıkçı'nın artık emin bir yatırım alanı olarak gördüğü Türkiye'ye "turistik tesis açmak için" sık sık ziyaretlerde bulunduğu ve CİA başkanının "ansızın" Ankara'ya damladığı günlere rastlayan SİSAV seminerinde konuşan ABD'li uzmanlar, özellikle ABD hükümetinin güvenlikle ilgili işlerinde önemli görevler üstlenmiş olan bir Prof., Albert Wohlstetter, ABD emperyalizminin Orta Doğu'ya yönelik niyetlerini ve bu niyetlerin hayata geçmesinde Türkiye'nin üstlenmesi gereken jandarmalık rolünü oldukça açık-seçik ortaya koydular. Bakın ne diyor ABD'nin güvenlik işlerinde önemli görevler almış ve ABD'nin Körfez stratejisinin ünlü teorisyeni "uzman":

"Basra bölgesine giden istila yolları Kuzeybatı İran'dan geçmektedir. Güneybatı Asya denen bölgedeki üslerden bu istila yoluna erişebilmek çok güçtür. Buna mukabil NATO bölgesi Kuzeybatı İran'a çok yakındır. Bu istila yolu üzerindeki ilk zayıf nokta Van'dan sadece 100 mil uzaklıktadır. Bütün yolun Van'dan ortalama uzaklığı ise 300 mildir. Böyle bir istilayı önlemek için uzak mesafelerden getirilecek hafif bir kuvvet yeterli olmaz."

ABD'li uzmanın sözleri açık. Bilerek ve kasıtlı olarak yaratılan "Körfez'in Sovyetler Birliği tarafından işgali" masalıyla kitleler uyutulmak ve bu sözde "Sovyet işgali"ni önlemek için "uzak mesafelerden getirilecek hafif bir kuvvet yeterli olmayacağı"ndan, "bu istila yolu üzerindeki ilk zayıf nokta Van'da" Çevik Kuvvet'lerin üslenmeleri bir oldu-bittiye getirilmek isteniyor.

Bilindiği gibi İran devriminden sonra bölgedeki konumu iyice zayıflayan ABD, hem bölgede kendi aleyhine bozulan dengeleri yeniden kurmak, hem de gelişecek yeni bağımsızlıkçı ve sosyal kurtuluşçu hareketleri anında boğmak için, Türkiye'yi bir atlama tahtası olarak kullanma ve Türkiye'yi de bu işin jandarması tayin etme amacındadır.

İş bununla da bitmiyor. Türkiye'nin Orta Doğu ve Basra körfezindeki gelişecek ABD aleyhindeki oluşumlarda rol üstlenmesi, Türkiye bir NATO ülkesi olduğundan ve Türkiye'ye vaki olacak bir "tecavüz" bütün ittifaka yönelik telaki edileceğinden, bu yolla NATO üyesi diğer Avrupa ülkeleri de işe bulaştırılmış olacak. Hatırlanacağı gibi, Batı Avrupa ülkeleri Reagan'ın başını çektiği soğuk savaş kışkırtıcılığına gerek barışın hayati önemini daha müdrik olduklarından gerekse Sovyetler Birliği ile yakın ticari ilişkileri nedeniyle fazla teşne olmamışlar ve Batı'nın bu politikası nedeniyle Batı Avrupa ülkeleri ile ABD'nin arası biraz açılmıştı. Şimdi ABD bu politikasıyla dolaylı yoldan da olsa Batı Avrupa ülkelerini kendi soğuk savaş isterisine alet etmeyi hesaplamaktadır.

İşin bir de Türkiye'ye yönelik yanı var. Wohlstetter konuşmasında şunları da söylemeyi ihmal etmiyor.

"...yerel bir karışıklık tümüyle kendiliğinden olabilir ya da kısmen Sovyetler tarafından kışkırtılmış olabilir. Ama her halukârda Sovyetler'e fırsatlar sunabilir ve bir Sovyet müdahelesini davet edebilir.."

Yani Türkiye'de bırakın iktidara yönelik emekçi halk hareketini, işçi sınıfının kendi ekonomik ve demokratik haklarını korumak için yapacağı bir grev bile "yerel bir karışıklık" addedilebilir ve Van'dadaki Çevik Kuvvet'ler "Sovyet kışkırtması" böyle bir hareketi bastırmak için harekete geçebilir!

Salgın hastalıkları, ekonomik krizi ya da depremi bahane ederek emekçi kitlelerin canına okumayı hesaplayan cuntacı generallerin kafasıyla, CİA ajanı ABD'li uzmanın niyetleri nasıl da çakışıyor...

Ama Türkiye halkı ve emekçi kitleleri ABD emperyalizminin bölgeye yönelik bu hesaplarını bozmasını bilecektir. Buna kimsenin şüphesi olmasın!

CIA BAŞKANI TÜRKİYE'YE NİYE GELDİ?

Ankara Cuntası Türkiye'yi ABD'nin Orta Doğu'daki uzaktan güdümlü bilmem kaçıncı eyaletine çevirmek için elinden geleni geri komuyor. Amerikan heyetlerinin, Amerikan adamlarının Türkiye'ye "ilgi"leri arttıkça artıyor. Biri gidiyor, biri geliyor! ABD'li iş adamları ile Türkiye'li meslektaşları arasında içli dışlı görüşmeler, bir araya gelmeler, Türkiye'nin ileriye dönük ekonomik yapısı üzerinde geliştirilen projeler, vb. birbirini izliyor. Ekonominin emperyalist çıkarlara büsbütün bağımlı kılınması, emperyalizmin uluslararası ekonomik iş bölümü çerçevesinde Türkiye'nin "disiplinli" ve ucuz işgücüne dayalı "Zerzavat-Sakatat" Cumhuriyetine dönüştürülmesi yolunda çabalar sürdürülüyor...

Öte yandan Türkiye'nin "askeri ve stratejik önemi" de, tabii, ihmal edilmiyor. SİSAV denilen yerli-yabancı CİA ajanları, Prof. ünvanlı beynelmilel Mason üstadları, yerli holding danışmanları ve "tüccar gazeteci" yeniyetmeler topluluğunun girişimleriyle üst düzeyde "strateji" toplantıları düzenleniyor. Bunlarda Türkiye'ye "ülkesiyle ve milletiyle" uluslararası gericiliğin çıkarlarına uygun, "içinde oynamayacağı" stratejik, askeri, politik esvaplar biçiliyor. Derken başka bir heyet çıkageliyor, Türkiye'yi Orta Doğu'da ABD silah deposu yapmaya yönelik "uçak sanayii", "harp sanayii" projeleri ele alınıyor. Ve, tabii, bakıyorsunuz bütün bunlar Türkiye'de sözde "demokrasiye dönüş"ü sağlayacak 7 Kasım referandumu öncesinde adamakıllı yoğunlaşıyor.

Ve işte tam bu sırada, hepsinin üstüne tüy dikercesine, CİA Başkanının Ankara'ya teşrif buyurdukları duyuluyor! Bir adamı, aracısı ya da, ne bilelim, mesela ABD sefaretinden "bir müsteşar" değil de hazretin ta kendisi. Ya da arka kapıdan, tedbil kıyafet değil de, açıkça, "özel uçağı" ile. Belli "görüşmeye" gelmiş ama niye Washington'da bir restoranda veya Wisconsin eyaletinde bir Askeri Akademiyi "ziyaret" sırasında Türkiye'den bir "üst yetkili" ile değil de, Ankara'da?

Gerçi ne gereği var diyeceksiniz, bunca yaşadıklarımızdan, bunca olup bitenlerden sonra "CİA başkanının Türkiye'de ne işi var?" diye sormanın ama, işte mesela dedik!

KEMALİZM KİMİN İDEOLOJİSİDİR

"Kemalist Devrim" de diğer bütün burjuva devrimleri gibi, burjuvazinin evrensel ideolojisini rehber alarak doğmuş, gerçekleşmiş ve oturmuştur. Her burjuva devrimi gibi, Kemalizmin de ulusal faktörleri ideolojik planda yansıtan özellikleri vardır.

Burjuva devriminde ulusal faktörlerin kimi zaman ileri derecede yoğunluk kazanması da mümkündür. Sözgelimi "Gandicilik", "Atatürkçülük" gibi. Ama bunlar da evrensel burjuva ideolojisinin ulusal çerçevede şekillenmesinden başka bir şey değildirler.

Sırf kimi ulusal niteliklerinden ötürü Kemalizmi, evrensel burjuva ideolojisinden farklı bir ideolojiymiş gibi göstermek, kendine özgü nitelikleri abartıp onu burjuva ideolojisinden ayrı bir ideoloji olarak görmek, ülkemizde çokça raslanan bir yanılgıdır.

Bu çarpıtmayı burjuvazi bilerek yapmıştır ve yapmaktadır. Kendi sınıf hedeflerini de koruyarak burjuva devrimine katılmış diğer halk sınıf ve katmanlarını, bağımsız siyasi çıkar ve ideolojilerini örgütlemekten alakoymak, onları kendi kuyruğunda sürüklemek burjuvazinin başlıca amacıdır.

Daha düne kadar işçi sınıfı politik örgütlenişinde kemalizm kuyrukçuluğu, bir hastalık gibi varlığını sürdürmüştür. Bugün dahi "işçi sınıfının tarihi mirasçısı" olma rolüne sığınarak kemalizm kuyrukçuluğunu sürdürenlere rastlanmaktadır.

Ne getirmiştir "Atatürkçülük" işçi ve diğer emekçi sınıflara?

Temelinde yüzlerce komünist kanı vardır, bu Atatürkçülüğün çelişkisi değil bizzat kendisidir.

Temelinde bütün ilerici hareketlerin yasaklanması, halk motifi taşıyan her siyasetin kanla bastırılması vardır, takrir-i sükun vardır bu da Kemalizmin kendisidir.

İşçi sınıfına ekonomik ve politik örggütlenme yasağı vardır, kendisinden başkasına siyaset yasağı vardır, yoğun sömürü vardır, devlet himayesinde "hür teşebbüsü" güçlendirme vardır ve nihayet yine "hür teşebbüsü" korumakla sınırlı bir "devletçilik" vardır. Ve Kemalizm budur.

Ülkemizdeki bugünkü ekonomik ve siyasi yapı, veya Atatürk'den sonra gelen burjuva diktatörlükleri, Kemalizmin kurduğu temel üzerinde değil midirler? Bugün Evren Cuntası "Atatürkçü değildir" veya "sahte Atatürkçüdür" diye suçlanabilir mi?

Evet ilerici, devrimci hatta komünist olanlar arasında bile faşist Cunta'yı böyle suçlayanlara rastlamak mümkündür. Bunun sebebi, yukarıda değindiğimiz gibi, Kemalist ideolojinin "sağa-sola" biraz fazlaca bulaştırılmış olmasıdır.

İşçi sınıfının bağımsız ideolojisi ve "saf" sınıf çıkarları bir yana, bugün anti-faşist mücadele temeli üzerinde bile birleşilmesini zorlaştıran, pürüzler yaratan; hatta açık bir olgu olan faşizmin adlandırılmasında bile bazılarının aklını kaydıran, hep Kemalizmin etkileridir. Onu burjuvazinin evrensel ideolojisinden farklı bir ideolojiymiş gibi görüp kabullenen, onda bugün bile işçi ve emekçi sınıflar lehine unsurlar bulunabileceğini düşünen, Atatürkçülüğü kimselere kaptırmamak için birbiriyle yarışan o kadar çok demokrat, ilerici, devrimci var ki, çeliği Atatürkçülük olan faşizmin topuzu kafalarına inip kalkarken dahi yakalandıkları bu hastalıktan kurtulamamaktadırlar.

"Atatürk'ün ordusundan" demokrasi uman, bu nedenle Evren Cuntası'nı dahi kabullenen, ondan tekelciler aleyhine ekonomik ve siyasi beklentileri olan ama buna rağmen demokrasiden yana olduğundan kuşku duymadığımız o kadar çok demokrat var ki, işte "Kemalizm hastalığının" demokrasi mücadelemize verdiği zarar...

Kemalizm, onun özünü oluşturan bu nitelikleriyle kavranmadıkça demokratik güçler üstündeki olumsuz etkilerini sürdürecek ve burjuvazi (bugün faşizm) tarafından daha bir süre ideolojik silah olarak kullanılacaktır.

(GERÇEK, Ekim 1982, sayı 208'den alınmıştır.)

YARGILAMALAR SÜRÜYOR

İstanbul Barosu Başkanı ve Barış Derneği yöneticisi Orhan Apaydın, Halk Evleri Derneği Başkanı ve Tabii Senatör Ahmet Yıldız, Türk Tabipler Birliği Başkanı Dr. Erdal Atabek demokrasiyi ve barışı savundukları için Cunta'nın mahkemeleri tarafından yargılanıyorlar.

- DİSK DAVASI GENİŞLETİLDİ
- FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ ÇABALARI SUÇLANIYOR
- BARIŞ DERNEĞİ DAVASINDA ENGİSİZYON SORGULAMALARI SÜRDÜRÜLÜYOR

12 Eylül'de "anarşi" ve "terör" bahanesiyle milletin başına musallat olan asker-sivil çete, demokrasi güçlerinin temsilcilerini sözde "yargılama"yı sürdürmektedir. Bir yandan, her gün bir kaç yenisi açılan "gizli örgüt" davaları devam ederken (idamı istenen "sanık" sayısı nerdeyse 5000'e ulaşmıştır!), DİSK davası genişletilmiş, eski Halk Evleri genel başkanı ve Parlamento Milli Birlik Grubu üyesi Ahmet Yıldız ile TMMB başkanı Teoman Öztürk de dahil olmak üzere birçok kişi daha "Anayasal düzeni yıkmak için" DİSK ile işbirliği yapmak "suç"undan DİSK davası "sanık"ları arasına katılmışlardır. Ahmet Yıldız ve diğerleri açıkça faşizme karşı oldukları için yargılanmaktadırlar.

Öte yandan Barış Derneği davasında duruşma yargıcının bizzat yönettiği engizisyon mahkemesi usulü sorgu safhası devam ediyor. Çarpaşık ve kasıtlı, nereye varılmak istendiği önceden belli sorularla, Barış Derneğinin "gizli" bir örgüt olarak kurulduğu, öyle yönetildiği ve amacının barış için çalışmak suretiyle Türkiye'yi içten ve dıştan "çökertmek" olduğu Barış Derneği yöneticilerine sözümona "itiraf" ettirilmek isteniyor. Bu işin uzmanlarınca özel olarak hazırlanmış olduğu pekâlâ anlaşılan bu sorulardan, Türkiye'de barış için çalışmanın "suç" ve Barış Derneği yöneticilerinin bu işin "suçlu"su olduğuna önceden karar verilmiş olduğu da bir kere daha ortaya çıkıyor. Öyle ki, duruşma yargıcının bir "Sizi buraya getiren kuvvet suçlu olduğunuzu söylüyor. Buraya getirildiğinize göre suçlu olmanız gerekir. Var mı bir diyeceğiniz?" diye sormadığı kalmıştır!

Bilindiği gibi Barış Derneğinin —Cunta'nın ele geçiremedikleri dışında— tüm Genel Yönetim Kurulu üyeleri dokuz aya yakın bir süredir tutuklu bulunmaktadırlar. Tutuklular arasında bulunan Derneğin Başkanlık Kurulu üyesi Reha İsvan sorgusu sırasında, hiç bir suçu olmadığı için haksız yere tutuklandığını, bu nedenle de tutukluluğunun kaldırılmasını talep etmediğini ve etmeyeceğini söyleyerek protesto sesini yükseltmiştir. Genel Başkan Mahmut Dikerdem ise kanser hastasıdır ve durumu tehlikeli olduğu halde uzun süre tedavisi engellenmiştir. Halen de, daha iyi

ARAFAT'IN YARDIMCISI EBU İYAD İLE SPİEGEL'İN BİR SÖYLEŞİSİ

«Arafat araplardan şikayetçi»

Haftalık "Spiegel" dergisi, Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün güvenlik işlerinden sorumlu Ebu İyad ile İsrail'in Lübnan'ı işgali üzerine bir söyleşi yaptı. Bu söyleşinin bir özetini aşağıda yayınlıyoruz.

Spiegel: Ebu İyad, Beyrut'a ve silah arkadaşlarına, Lübnan'lı solculara veda ederken, "yakında gene geleceğim" demiştiniz. Siz, FKÖ yoksa yeniden Lübnan'a dönmek istiyor mu?

Ebu İyad: Bu sözle kendi kişisel dönüşümü kastetmedim. Söylemek istediğim, siyonist düşmanla savaşın bitmediği ve Lübnan'da hâlâ birçok sempatizanımızın olduğu idi.

Spiegel: Şimdi yeni Lübnan Cumhurbaşkanı Beşir Cemayel'e karşı da —ayrıca Şaron ve ordusuna karşı da— savaşacak mısınız?

Ebu İyad: Durumun şimdi sakinleşeceğine, Beşir Cemayel'in gerçekten iktidara sahip olacağına inanan varsa, yanılıyor. Beşir Cemayel ABD ve İsrail'in Lübnan'daki göstermelik bir piyonudur. Her ikisi de Lübnan'ı İsrail'e bağlamak istiyorlar.

Spiegel: Lübnan zaten geniş bir şekilde İsrail işgalinde.

Ebu İyad: Cemayel'in başarısı Amerika'lı ve İsrail'lilerin tüm ağırlıklarını onun lehine koymalarından. Ancak siyonist ve Amerikan varlığı ilelebet sürmeyecek, o yüzden uzun erimde bakarsak, Beşir Cemayel Lübnan savaşının yegâne mağlubu olacaktır.

Spiegel: Lübnan'ın bazı bölgeleri henüz İsrail işgalinde değil. İsrail'in bu kalan yerleri de işgal edeceğini sanıyor musunuz?

Ebu İyad: Kuşkusuz İsrail, askeri olarak tüm Lübnan'ı işgal edebilecek durumda, hatta güçlü bir direnişle karşılaşsa dahi. Ama böyle bir işgal olsa bile İsrail'liler insanların kafalarına ve kalplerine hükmedemeyeceklerdir.

Spiegel: İsrail'in Beyrut'a kadar gelip, başşehri kuşatacağını gerçekten umuyormuydunuz?

Ebu İyad: Size sadece bir FKÖ yöneticisi olarak değil, aynı zamanda devrimin güvenliğinden sorumlu biri olarak gayet açıklıkla söylüyorum: İsrail'in işgal plânını uzun zamandır, Şubat'tan bu yana biliyordum.

Spiegel: Yani böyle bir şey bekliyordunuz?

Ebu İyad: Sadece beklemiyordum, bu konuda bilgilenmiştim İstihbarat kaynaklarım İsrail'in Lübnan'a saldırı planlarını bana bildirmişlerdi. Sadece bu planların ufak bir hatası vardı: İsrail'liler belki bir-iki haftada işi bitireceklerini sanıyorlardı.

Spiegel: Bu 11 hafta sürdü. Ama siz de sonunda çekilmek zorunda kaldınız.

Ebu İyad: İsrail'liler sandılar ki tankları önünde tavşanın tilkiden kaçtığı gibi kaçışacağız. O yüzden böyle muazzam askeri bir güce bu kadar uzun süre dayanmamız karşısında şaşkına döndüler.

Spiegel: Ama Beyrut'a kadar İsrail'liler oldukça çabuk geldi. Şaron'un Beyrut'a saldıracağı konusunda da bir bilginiz var mıydı?

Ebu İyad: Onun planlarında Beyrut'a saldırmak da vardı. Zaten bunu da denedi, hem de 11 defa. Sadece 11 saat Beyrut'un kesintisiz bombardımana tutulduğu o perşembe gününü hatırlayın.

Spiegel: İsrail'lilerin Güney Lübnan'ı bu kadar çabuk işgal edebilmesinde herhalde Filistin'lilerin buradaki tutumlarının ve pek sevilmemelerinin de rolü var?

Ebu İyad: Muhakkak. Orada çok hatalar yaptık, kişisel hatalar da. Ancak bu böyle, binlerce silahlı savaşçıyı kapsayan bir direniş örgütünü düzenli bir ordunun birliği gibi sıkı disiplin altına alamıyorsunuz.

Spiegel: Peki, bunu denediniz mi?

Ebu İyad: Çok defalar. Bunun sonuçları konusunda uyardık. Ama bakın, ondan fazla Filistin grubunu, 56 Lübnan milisini bir çatı altında nasıl toplayabilirsiniz? Neticede bir devlet değildik, bir devlet otoritesine sahip değildik.

Spiegel: Ama stratejik hatalar da yaptınız.

Ebu İyad: Evet, kısmen burada da hakkınız var. Büyük bir stratejik hata, bazı yöneticilerimizin FKÖ ve Lübnan hükümeti arasında imzalanan Şitura antlaşmasına uymaması idi.* Eğer buna uysaydık büyük bir olasılıkla Güney Lübnan'daki askeri varlığımızın sadece % 50, % 60'ını kaybedecektik, ama % 40'ını koruyabilecektik. Ayrıca buradaki siyasi varlığımızı da yitirmeyecektik. Ama şimdi bazı yöneticilerimiz bu antlaşmaya uymadığından somutta herşeyi kaybettik. Bence bu bizim yegâne ağır stratejik hatamızdı.

Spiegel: Şimdi, Lübnan'da askeri bir gücünüz kalmadığından, Suudi Arabistan kralı Fahd'ın FKÖ ve İsrail'in birbirlerini karşılıklı tanımasını öngören planını kabul ediyormusunuz?

Ebu İyad: Eğer Amerika bu planı kabul ederse, ben de hemen kabul ederim. Ama İsrail'den ya da İsrail'in müttefiki Amerika'dan hiçbirşey gelmeden elimdeki tüm kozları İsrail'e vermeye hazır değilim. Bir kere daha söylüyorum. Amerika kabul etsin bu planı, ben de hemen edeceğim.

Spiegel: İsrail'e bu bölgede bir varlık hakkı tanıyor musunuz?

Ebu İyad: Kudüs başkent olmak üzere ulusal bir Filistin devletinin kurulmasını, yurda dönme ve kendi kaderini tayin hakkını içeren her planı kabul ederim.

Spiegel: Yani bazı şartlar altında uzlaşmaya hazırsınız.

Ebu İyad: Elbette. Ancak haklarım garanti altına alınmadan hiçbir uzlaşmaya yanaşmam.

Spiegel: Neden işi kolaşlaştırmıyorsunuz? İsrail'i tanıyın, mesele çözülsün.

Ebu İyad: Bu şantaj olur. Benim bağımsız kendi devletimi kurma hakkımı kimse garanti etmeden İsrail'i tanımamı istiyorsunuz. Neden bunu benden istiyorsunuz?

Spiegel: ABD başkanı Reagan planı ile mümkün bir çözüme taban önerdi. Bu önerilerle uyuşuyor musunuz?

Ebu İyad: Reagan'ın konuşmasında birçok olumlu yön var. İlk defa bir Filistin devletinden, İsrail'in Gaza ve Batı Ürdün'den çekilmesinden söz ediyor. Filistin halkının çıkarlarına değinip, bizim Lübnan'dan çekilmemizi övmüş. Bunlar benim için duymazlıktan gelinemeyecek yeni tonlar. Konuşma bizi tam anlamıyla tatmin etmedi, ama başlangıç için hiç de kötü değil. Ancak Filistin sorununun çözülmesi için etraflı bir politik iş yapılması lâzım.

Spiegel: Neyi kastediyorsunuz?

Ebu İyad: Şu anda var olan İsrail devletine karşılık ulusal bir Filistin devleti olmalı. Bunu Amerikalılarda biliyor, dört yıldır kendilerine bunu Arap dostları üzerinden ilettik. Bizim ne istediğimizi çok iyi biliyorlar; ama dört yıldır bizi saptırmağa, yanıltmaya çalıştılar.

Spiegel: Peki, şimdi Amerikalıların bunu birdenbire idrak etmesini nasıl açıklıyorsunuz?

Ebu İyad: Beyrut'taki direnişimizle. Yönetim kadromuz yok edilemedi. Eğer daha direnir ve savaşırsak Reagan ve halefleri daha da fazla vermek zorunda kalacak.

Spiegel: Şu anda tüm Arap dünyasına dağılmış durumdasınız; artık askeri değil, siyasi alanda etkin olmak zorundasınız. Bir Filistin sürgün hükümeti kuracak mısınız?

Ebu İyad: Hayır, zira FKÖ zaten 120'den fazla devlet tarafından tanınıyor, daha fazlasına gerek yok. Mısırlılar bizi bir sürgün hükümeti kurmağa zorluyor. Ama bir hükümet kursak, bunun bir bölgesi, bir halkı olması lazım. Bunların ikisi de bizde yok. Bölgemiz işgal edilmiş, halkımız baskı altında. Belki bir sürgün hükümeti fikri daha ilerki bir dönem, daha başka bir durum için kaçınılmaz olabilir, ama şu anda öyle bir durum yok.

Spiegel: O zaman Yasser Arafat'ın Tunus'ta bir sürgün hükümeti kuracağı doğru değil.

Ebu İyad: Yasser Arafat buna tek başına karar veremez. Ve hiçbirimizde böyle bir istek yok.

Spiegel: Şam'a varır varmaz Suriye yöneticileri ile görüştünüz. İsrail ve Suriye arasında askeri bir çatışma olacağına inanıyor musunuz?

Ebu İyad: Hiç bir şekilde askeri bir çatışma beklemiyorum, yalnız, ola ki, İsrail'liler siyasi bir çözüm yerine askeri bir operasyon öngörsünler. Beklediğim Suriye ile İsrail'in Lübnan'dan çekilmesi. Bu mantıki ve doğal olur.

Spiegel: Suriye'nin size kendi bölgesinden İsrail işgalindeki topraklarda eylemlere girişmeye izin vereceğini sanıyor musunuz?

Ebu İyad: İşgal altındaki bölgelerde askeri eylemlere girişmek için komşu toprakları üs olarak kullanmamıza gerek yok. Bunun için Suriye topraklarına ihtiyacımız yok. İşgal altındaki bölgelerde tabanımız halk, ve bu yeterince büyük.

Spiegel: Lübnan'daki askeri konumunuzu kaybettikten sonra, şimdi bir zamanlar Avrupa'da yaptığınız gibi, dünyada tedhiş eylemlerine girişecek misiniz?

Ebu İyad: Hayır, Avrupa'lıların korkmasına hiç gerek yok. Biz, onları, politikacı ve gazetecilerinin tutumu nedeniyle cezalandırmayacağız. Silahlı mücadeleyi işgal altındaki bölgelerde yoğunlaştırmaya karar verdik. Bununla ne kastettiğimizi zaman gösterecek.

Spiegel: Begin'in tüyleri diken diken olacak, demiştiniz. Bununla ne kastettiniz?

Ebu İyad: O benim, Begin'in bizi askeri olarak yendiğine dair art niyetli, küstah iddiasına bir cevaptı. O bununla kasılıyor ve Filistin'li haydutları ilelebet yokettiğini söylüyor. O gerçekten tüylerini diken diken edecek şeyler yaşayacak.

Spiegel: İsrail'li ve Filistin'lilerin barış içinde birarada yaşayacağı günlerin geleceğine inanıyor musunuz?

Ebu İyad: Biliyor musunuz, sadece Begin, Şaron ve Şamir fanatik değil, neredeyse tüm İsrail'li politikacılar böyle. Mesela sosyalist Şimon Perez'i ele alalım. Bakın, Lübnan'lı politikacı Valid Canpolat'a ne demiş? "Ordumuzun Lübnan'daki operasyonunu destekliyoruz. Askerlerimiz Yasser Arafat ve benzerlerini bir balık ağına tıkacak ve bir helikoptere asılı olarak İsrail'de bir kampa getirecek. Bu onların hakettikleri cezadır."

Bu sosyalist politikacı Perez için bizler insan değiliz. Böyle şeyler söylendikçe barış içerisinde birarada yaşama için bir şans göremiyorum.

Spiegel: Niye İsrail'lilerin sözlerini kötü algılıyorsunuz. Araplar da genellikle daha iyi konuşmuyor. Filistin'liler onlardan dudak ucuyla söylenmiş sözlerden başka birşey görmedi.

Ebu İyad: İşgalin ilk haftasından itibaren tüm Arap radyo ve televizyonları, Arap basını bir tek şeyi tekrarladı durdu. Filistin'lilerin Lübnan'dan çekilmesi. Bizim kahramanca direnişimiz üzerine bir kelime sarfetmediler, bir tek resim bile göstermediler. Eğer Arap ülkelerinin FKÖ'dekiler gibi yöneticileri olsaydı bugün Beyrut'tan çekilmezdik.

Spiegel: Neden Beyrut'tan çekilme kararı aldınız?

Ebu İyad: Ah, biliyor musunuz, yıllar boyu beraber çalıştığınız, omuz omuza çarpıştığınız siyasi dostlarınız bir gün gelir de derse ki: çocuklarımıza, kadınlarımıza, yaşlılarımıza acıyın, ki siyonistler Beyrut'u gerçekten gaddarca ablukaya almışlardı, o zaman insan doğal olarak düşünüyor, acaba son adama kadar dayanmak gerçekten doğru mu? Eğer son kişiye kadar dayansak, Beyrut'ta kadın, çoluk çocuk, sivil kimse kalmayacaktı, Şaron bu şehri yerle bir etmeye kararlı idi. Belki kahramanca çarpışacaktık, ama bunun fiyatı çok yüksek olacaktı.

Spiegel: Ama siz, Ebu İyad en keskin konuşanlardandınız. Her zaman dediniz ki, "Beyrut'u terketmeyeceğiz, Beyrut İsrail için bir Stalingrad olacaktır."

Ebu İyad: İki olay beni düşündürdü. Bir gün bir bombardıman sırasında harap yollarda sokaktan akan pis suyu içmek için yerlerde sürünen kadın ve çocuklar gördüm. Bu benim için bir şok oldu. İkinci bir olay: İsrail'lilerin ağır bir hava hücümunda bir garaja sığınmak zorunda kaldım. Orada üç yüzden fazla kadın ve çocuk vardı. Herhalde İsrail'liler bu garaja kaçtığımı öğrenmiş olacaklar, binayı tutturana kadar hava hücümlarını sıklaştırdılar. Birkaç saniye içinde önümde ölü kadın ve çocuklar gördüm. Bu korkunç bir manzara idi. Bugün bile utanıyorum.

Spiegel: Bu manzara mı fikrinizi değiştirmeye zorladı?

Ebu İyad: Evet, gerçekten. Ondan sonra yönetim toplantılarına katılmadım. Zira Beyrut'u terk edip etmeme konusu kafamda açıklık kazanmamıştı. Sonunda insanlık galebe çaldı ve çekilmeyi onayladım.

Spiegel: Yani, neticede sizi çekilmeye zorlayan Şaron'un kararlılığı oldu.

Ebu İyad: Hayır, hayır, Şaron'un kararlılığı değil. Şaron sivilleri, topunun önüne kim gelirse öldürmeyi kafasına koymuştu.

Spiegel: Şaron ve Begin diyorlar ki, hayatınızı bağışladığı için İsrail hükümetine şükretmeliymişsiniz.

Ebu İyad: Yalan söylüyorlar. Ateşkeslerden biri ilan edildiği sırada İsrail'liler sekiz katlı bir binaya ateş açıp, onu yerle bir ettiler. Amerikan arabulucusu Habib ve Lübnan başbakanı Vassan'ın protestosu üzerine Şaron aynen şöyle dedi: "Biz ateşkese uyarız, ama içinde Filistin'li bir yöneticinin bulunduğu her binaya ateş açmağa da hakkımız var." Bu da Şaron'la Begin'in hiç de bize hayatlarımızı bağışlamaya niyetleri olmadığını kanıtlıyor.

Spiegel: Sizce Sovyetler Birliği neden yardım etmedi 1956 Süveyş krizine gayet güçlü bir şekilde müdahele etmişti.

Ebu İyad: O zamanlar Sovyetler Birliği'ni yardıma çağıran bir Mısır başkanı Nâsır vardı. Bu sefer Nâsır olmayan ve Sovyet yardımı istemeyen bir Lübnan başkanı Sarkis var. Ayrıca o zamanlar İsrail'lileri, İngiliz ve Fransızları Mısır'dan atmayı isteyen bir Amerikan başkanı Eisenhower vardı. Bugün ise İsrail'i destekleyen bir Reagan var. Bu yüzden Ruslar çok ihtiyatlı davrandı.

Spiegel: Lübnan savaşının başında Rusların tutumunu eleştirdiniz, şimdi ise onlara hak veriyorsunuz. Bu değişiklik neden?

Ebu İyad: Gayet basit: Eğer bir Arap ülkesi Ruslardan yardım istese idi, bunu elde ederdi.

Spiegel: Suriye'yi mi kastediyorsunuz?

Ebu İyad: Tam da onu kastediyorum. Ruslar savaşa müdahele etmek istiyordu, ama ancak bir Arap ülkesi, meselâ Suriye onları çağırırsa. Ama Suriye bunu istemedi.

Ayrıca neden Ruslara savaşa müdahele etmediler veya bize yardım etmediler diye kızalım? Neden Suudi Arabistan petrolü bir silah olarak kullanmadı? Neden Libya ve Cezayir aynı şeyi denemedi? Neden Libya'nın Kaddafi'si, Cezayir'in Bencedid Şadli'si Şam'a gelmedi? Neden ordularını Suriye ile beraber İsrail'e karşı savaşmak için Suriye'ye göndermedi?

Spiegel: Ve neden Suriye Ruslardan yardım istemeyi reddetti?

Ebu İyad: Böyle ince sorular sormayın. Bunu en iyisi Suriye'lilerin kendilerine sorun.

Spiegel: Neden Arafat önce bir Arap başkentine değil de Yunanistan'a gitti?

Ebu İyad: Arapların tutumundan o kadar tiksindi ki, herhangi bir Arap başkentine gidecek isteği kalmadı.

* 1977 Temmuz'unda Güney Lübnan'daki Filistin birliklerinin yerini Lübnan ordusu birliklerinin alması antlaşmaya bağlanmıştı.

RÖPORTAJ

"İSRAİL HALKI İLE ARAPLAR ARASINDA BARIŞA SİYONİZM ENGELDİR"

Dayanışma, İsviçre'de yaşayan komünist bir Yahudi aydınla Filistin meselesinin bazı yönlerini görüştü. İsrail'de yaşayan komünist ve ilericilerin görüşlerini de yansıtan bu röportajın okurlarımızın ilgisini çekeceğini umuyoruz.

Soru: İsrail'in Lübnan'ı işgalinden önce, Camp-David anlaşması çerçevesinde ulaşılacağı iddia edilen "barış" hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Ben 1975'te İsrail'de idim. İsrail uyruklu Araplarla yakın temaslarım oldu. O sırada sadece Mısır ile ayrı bir barış perspektifi sözkonusuydu. Görüştüğüm Arap dostlardan biri bana şöyle dedi: "İsrail içinde Araplar ve Yahudiler arasında barış olmadığı sürece, herhangi bir Arap ülkesiyle İsrail arasında barış yapacağız demek maskaralıktan başka birşey değildir." Burda Araplar ile Yahudiler arasında "barış"tan kastedilen, Araplara Yahudilerle eşit muamele edilmesidir. 1975'te ve hatta 1967 savaşından da önce ben kendim İsrail'de Arap nüfusunun nasıl sömürüldüğünü bizzat gördüm. İsrail'e ilk gidişim 1967 öncesinde idi. O zaman ben de inanmış bir Siyonisttim. Orda Yahudilerin Arapları nasıl acımasızca sömürdüklerini, hatta Batılı Yahudilerin Doğulu (yerli) Yahudilere de nasıl ikinci sınıf yurtdaş gözüyle baktıklarını görünce daha o zamandan Siyonizm hakkında kafamda kuşkular belirmeye başladı. Nitekim benim sol düşünceyi benimsememde de 1967 savaşı öncesinde İsrail'de görüp yaşadıklarımın büyük etkisi olmuştur. Bu bakımdan bana sorarsanız Camp-David anlaşması İsrail için güney sınırlarını sağlama almaktan başka bir işlevi olmayan bir manevraydı.

Soru: İsrail'de yaşayan Arapların sömürüldüğünden söz ediyorsunuz. Bilindiği gibi İsrail devleti 1948'de Birleşmiş Milletler kararından sonra kuruldu. O karar alınırken bu topraklar üzerinde Yahudilerle Arapların yanyana barış içinde yaşayacakları düşünülüyordu. O zaman bu düşünce ne ölçüde gerçeği yansıtıyordu7

Cevap: Filistin topraklarına Yahudi göçü 1948'den elli yıl kadar örce başladı. İlk göçmenler arasında sosyalist düşünce oldukça yaygındı. Orada sosyalist temeller üzerinde bir toplum yaratılmasını öngören akımlar vardı. Fakat özellikle Rusya ve Polonya'dan gelen göçmenler Filistin'de toprak satın almaya başladılar. Topraklar yerli ağalardan satın alınıyordu, toprakları işleyen köylülere bu konuda hiç bir söz hakkı tanınmıyordu. Çok geçmeden yeni gelen Yahudiler arasında sosyalistler iyice azınlıkta kaldılar. Özellikle 1917 Sovyet devriminden sonra Almanya ve Doğu Avrupa kökenli Siyonistlerin Filistin'e akını hızlandı, giderek bunlar orda hakim duruma geçtiler. Kendi kolonyalist görüş ve emellerini de birlikte Filistin topraklarına getirdiler. Zamanla bu topraklarda yaşayan Araplar sadece "iyi işçiler" olarak kabul görmeye başladı. Fakat hak sahibi insanlar oldukları kabul edilmiyordu. Bu tavır hâlâ sürmektedir. Bu tavra göre "Barış" şu anlama gelmektedir: "Ülkemizi kalkındırmakta Araplar bize yardımcı olsunlar. İsrail kalkınsın, biz Siyonistler refah içinde yaşayalım. Ama Araplar yalnız çalışanlar olacaktır. Herşeyin sahibi efendiler biz olacağız!" Aslına bakarsanız bugün İsrail'de dört kesim insan yaşamaktadır: 1- Avrupa ya da Amerika kökenli Yahudiler. 2- Doğulu Yahudiler. (Hayat ve bilinç düzeyi oldukça geri olan bu kesim burjuvazinin manipüle ettiği dinci, şoven propagandanın etkisi altında büyük ölçüde Siyonist politikalara destek olmaya şartlandırılmıştır. 3- İsrail'in 1948 sınırları içinde yaşayan Araplar. 4- İşgal altındaki Filistin topraklarında yaşayan Araplar. Ekonomik, sosyal ve politik hakimiyet Avrupa-Amerika kökenli Yahudilerin elindedir. Buna göre başlangıçta Araplarla Yahudilerin barış içinde bir arada yaşamaları için belli bir ölçüde belli bir temel vardı. Fakat Theodor Herzl'in siyonist fikirleri baskın çıktıktan sonra hiç bir umut kalmadı.

Soru: Peki bu, bundan sonrası için de hiç bir umut yok demek midir?

Cevap: Hayır. Ama o umudu doğru yönde aramak gerekir. Halen İsrail'de belli bir azınlık siyonizme içtenlikle bağlıdır. Sosyalizm, gençlik arasında da bazı kesimlerde son zamanlarda gelişiyor. "Hemen Barış" adındaki barış hareketi ya da resmi İsrail İşçi Partisinden ayrılan sol Kibbutzlar içinde bazı akımlar buna örnek gösterilebilir. Yine de bu, başka kapitalist ülkelerde de görülen cinsten devrimci (komünist) bir azınlık hareketidir şimdilik. Ama ben gelecek için umutluyum. Bu hareketin önünde güçlü bir siyasi partiyi oluşturma perspektifi mevcuttur. Mevcut İsrail Komünist Partisi ile geçen yıl faaliyete geçen Filistin Komünist Partisi arasında yakın işbirliği bu yönde umut verici olumlu bir gelişmenin işaretidir.

Soru: Avrupalı bir Yahudi olarak sizce Filistin halkının kendi vatanında bağımsız bir devletini kurma hakkı nasıl gerçekleşecektir?

Cevap: Şu anda gerçek durum şu: devrimci fikirlerle donanmış Filistin halkının vazgeçilmez haklarını İsrail hâkim çevreleri hiç bir suretle kabule yanaşmıyorlar. Yanaşmazlar da! Gerici Arap devletleri de Filistin halkının devrimci özlemlerinden ürküyorlar. Ben, İsrail'de ve gerici Arap ülkelerinde devrimci düşüncenin geleceğine inanıyorum. Bu iki güç birlikte çalışmalıdırlar. Ne ki bugün İsrail'de yaşayan tüm Yahudilere hiç bir hak tanımamayı öngören aşırı "devrimci" akımlar da var. Bunun yarattığı tehlikeye de işaret etmek isterim. Ben şahsen, devrimci (komünist) bir Yahudi olarak, tüm devrimci Yahudilerin ve İsrail'li solcuların Filistin Kurtuluş Örgütü ile sıkı bağlar kurmalarını ve işbirliği yapmalarını en verimli yol olarak görüyorum. Nitekim İsrail Siyonist çevrelerinin Lübnan'ı istilasından sonra bu yolda yeni, somut adımlar atılmıştır. İlişkiler hızla gelişmektedir.

Okurlardan

DAYANIŞMA Gazetesine,

Biz Dayanışma gazetesi etrafında demokratik çalışma yapan 30'a yakın işçi gençleriz.

Üç ay evvel arkadaşlarla konuşarak bir takım kurmanın gerekliliğine karar verdik. Takımımızın ismini BİRLİK spor olarak adlandırdık. Birlik hem kelime anlamıyla bir gücün, hem de birleşince daha güçlü olunacağının tesbitidir. Zaten günümüzün somut durumu çağdaş düşünceye sahip olan tüm örgütlerin birlikte mücadelesini gerektiriyor. Eğer bu böyle olmazsa Nasrettin Hoca'nın yoğurt mayasını göle atarak "ya tutarsa" mantığıyla çağdaşlık adına, demokrasi adına vereceğimiz mücadelenin çok daha zor olacağını kavramamak bizleri yanılgıya getirir. Demek ki, birlik zorunludur. Görevimiz birlik için yılmadan mücadele etmek.

Söze bik takım kurduğumuzu, bu takımın adının BİRLİK-spor adını taşıdığını yazarak başladık ve madem ki konumuz da bu, biraz çalışma ilkelerimizi anlatalım.

Maçta iyi oynamanın yanı sıra iyi disiplinli, ufak meselelerden kaynaklanan sürtüşmelerin hemen anında yok edilebilmesi bizim kuralımızdır. Dayanışma gazetesi etrafında toplanan Birlik-sporda gönüllü oynayan gençler olarak, maç içinde disiplinli, kızmadan ve en önemlisi gönüllü olarak karşı takımın karşısına çıktık mı artık biraz zor yeniliriz...

Yeri gelmişken şunu da vurgulayalım. Bizim, diğer örgütlerin gençlerinden ayrı özelliğimiz, demokratik çalışmalarımızın yanı sıra, siyasi çalışma yapmamızdır. Siyasi çalışmamızı ise Gerçek'li arkadaşlarla yapmaktayız.

Bir de bundan bir kaç ay evvel bizlere 'diskotek çocukları' diyen bazı "devrimci" örgütler vardı. Bilmeyiz bunlara buradan nasıl seslensek. Yani Almanya'da yaşıyan, Türkiye'li gençler politikanın dışında kendileri istedikleri için mi kaldılar? Elbette ki hayır. Burjuvazi kapitalizmin kokuşmuşluğunu bizim gibi gençlere empoze etmeğe çalışır. Çünkü geleceğin yöneticileri gençler olacaktır. Eğer gençler çağdaş olarak yetişir ve kurtuluşlarının işçi sınıfı demokrasisinde gerçekleşeceklerini kavrarsalar bu kokuşmuş düzenin yıkılmasına karşı çıkacaklardır. Burada eğitimin rolü ortaya çıkıyor. Şunlar diskotek çocuğudur deyip hiç kimseyi elimizin tersiyle itmemeliyiz. Üstünde durarak belirtelim ki Gerçek'li arkadaşlar bu konuda hiç de karamsarlığa kapılmadan bizlerle ilişki kurdular, boşuna öldürdüğümüz zamanın nasıl değerlendirilmesi gerektiğini bizlere anlattılar. Bugünkü aşamaya böyle geldik.

Bir de bundan bir ay evvel bir örgütün yayın organında (İşçinin Sesi) Gerçek gazetesi yanlılarının çok sekter olduğunu Münih'den bir takma isimli bayan yazarak belirtmiş. Dahası, Gerçek'li arkadaşlarının yok olduğunu da utanmadan belirtmiş. "Görünen köy klavuz istemez" derler. Yani yalan söyleyerek hiçbir yere varılamayacağını belirtmek gerek. Gerçek'li arkadaşların hiç de sekter olmadığını burada uzun uzun anlatmaya gerek yok. Ve yine bu arkadaşların yok olup olmadıklarını en iyi kitleler biliyor.

Bu konuya kısa da olsa değinmeden geçemedik, çünkü biz Dayanışma gazetesi etrafında demokratik çalışmamızı yaparken, siyasi çalışmalarımızı Gerçek'li arkadaşlarla yapıyoruz. Onlarla her yerde dayanışmamızı göstereceğimizi zaten belirtmiştik.

Mektubumuzun sonuç bölümünde ise Dayanışma gazetesi okurlarına genç selamlarımızı iletiriz. Ayrıca bize Dayanışma gazetesinde yer ayıran Dayanışma gazetesi yazı kuruluna da teşekkürlerimizi ileterek genç selamlarımızı yollarız. Dayanışma gazetesi yazı kurulundan bir de istekte bulunacağız. Avrupa'da yaşayan genç kardeşlerimiz için bir Gençlik köşesi açmanız bizi çok sevindirecektir.

Genç selamlarımızla.

Dayanışma Gazetesi
Sempatizanları
Münih

ASKERE GİDENLERE NELER AŞILANMAK İSTENİYOR

İki aylık bedelli askeri eğitim döneminden gelen bir yurtdaşın anlattıklarını size aktarıyorum. Bu mektubu okuduktan sonra hükmü okuyucular versin!

"İki ay, 22-23 iş günü ediyor. Cumartesi spor. Pazar tatil. 22 günün 13'ü konferanslar veriliyor. Her konferans 2,5 3 saat sürüyor. Konferanslarda verilen konular Türkiye'de bölücü ve yıkıcı akımlar (süresi 3,5 saat), Uluslararası terörizm ve Türkiye kolları, istihbarat, istihbaratçılık nedir, Atatürkçülük ilkeleri, Kıbrıs çıkartması, Sakarya Meydan Muharebesi, Türkiye'nin jeopolitik önemi ve coğrafi güzellikleri gibi konular... Ayrıca Turancılık (5 dakika), Nurculuk, Tarikatcılık, Süleymancılık gibi düşüncelerin de Atatürkçülüğe ters düştüğünü, Kürtçülüğün ne olduğunu, Kürt kelimesinin nereden geldiği açıklanmasında: Kar yağdığında üzerinde yürüdüğümüz zaman ayak seslerinin çıkarttığı seslermiş, kurt, kırt gibi! Kürtlerin Orta Asya'dan Türklerle birlikte geldiği, Kürt dilinin olmadığı, Kürt ulusunun ayrı bir ulus olamayacağı, Kürt dilinin karışık dillerden meydana geldiğini söylüyorlar. Apocuların ahlak dışı propagandalarını örnek vererek anlatıyorlar.

İdeolojik olarak ebedi ve ezeli düşmanımızın Rusya, sosyalizm, komünizm olduğu. Yunanistan aleyhinde de düşmanlık körüklenmektedir. 12 Eylül olmasaydı Türkiye'yi Türk ulusunun 60-70 yıllık memleketini Rusya talan edecekmiş. Nasıl olduğuna gelince Rusyanın Orta Anadoluya Fatsa üzerinden çıkartma yaparak her yeri harap edeceği, doğu ile batının irtibatını keseceği, ülke içinde bulunan komünistlerin arkadan saldırarak iki düşman tarafından harap olacağımızı, 3200 kişinin Fatsa, K. Maraş, Tarsus, Mersin dolaylarında yakalandığını, bu yakalananların gömlekleri, balıkçı kazağı, bez ayakkabı, siyah kadife pantolon giydikleri, bunların Birleşmiş Milletlerin halk ordusu tanımına uyduğunu, filan söylüyorlar.

Ayrıca ilk vardığımızda bizi anketlere tabi tuttular. 13 sorulu olan ilk anket Türkiye'ye dönecekmisin, Türk hükümetinden ne istiyorsun? Türk hükümetinin lehine, aleyhine çalışmalar yapan örgütler, yöneticilerinin adları, adresleri, Yurt dışında tanıdığınız vatan hainlerinin kimlikleri...

İkinci anket 70 soruluk. Bir de mülakat var. 450 kişiden 18 kişi aldılar. Burada en fazla ilgimi çeken Almanya'dan gelenlerin daha fazla bekletilmeleriydi. Herhalde soruları daha çok soruyorlardı. Konferansların bundan sonra da daha fazla ağırlık verileceği, Tugay içinde iki büyük spor salonunun yapılacağı, konferansların burada verileceği bildirildi."

Almanya'da Dayanışma
Okuru Bir Gurbetçi

BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİNİN 65. VE SOVYET SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİNİN KURULUŞUNUN 60. YILI KUTLU OLSUN

ÇERKEZKÖY'DE SÖMÜRÜ VE BASKI YOĞUNLAŞTI

Son yıllarda birçok sanayi ünitelerinin kurulmasıyla Türkiye'nin sanayi bölgelerinden birisi durumuna gelen Çerkezköy'de 12 Eylül'den sonra patronların sömürü ve baskısı dayanılmaz boyutlara varmıştır.

İşte bu fabrikalardan birisi de Çerkezköyde'ki AEG tesisleridir. 3000 işçinin çalıştığı bu işyerlerinden 12 Eylül sonrasında 800 işçi atılmıştır.

Bunların içinde sendika işyeri temsilcisi işçiler de bulunmaktadır.

800 işçiyi "ekonomik kriz" bahanesiyle işten atan patron, üretimi düşürmemek ve sömürüsünü daha da artırmak için, günlük çalışma süresini "zorunlu" olarak 16 saate çıkarmıştır. Fazla mesai yapmak, günde en fazla üç saat olmak koşuluyla işçinin rızasına bağlı olmasına karşın; patron işten atma ve sıkıyönetime ihbar etme tehdidi ile işçileri günde 16 saat çalıştırmaktadır. Patronun bu yasadışı uygulamalarına karşı işçiler bölgenin sıkıyönetim görevlisi albaya başvurmuşlar. Albay, yasadışı uygulamaları yapan patrona değil, ondan şikayetçi olan işçilere bozulmuş ve "Ulan, herkes işsiz gezerken siz iş bulmuşsunuz ve kalkmış fazla çalışmaktan şikayet ediyorsunuz. Yatın kalkın size iş verdiği için patronunuza teşekkür edin. Yoksa atarım hepinizi içeri" demiştir.

İşçilerdeki bu huzursuzluğu farkeden patronun fabrika müdürü, işçileri toplayarak, fabrikanın ihracat seferberliğine işçilerin de katılması gerektiğini, daha fazla çalışarak daha fazla döviz kazandırmak için gecemizi gündüzümüze katmamız gerektiğini söyledi. Bu toplantının aniden düzenlenmiş olması nedeniyle işçiler sadece dinlemekle yetindiler.

Bir hafta sonra bir toplantı daha düzenlendi. Fabrika müdürü aynı şeylerden sözetti.

Bunun üzerine işçiler bağırmaya, aldıkları ücretin geçinmelerine yetmediğini, çoluk-çocuklarının açlık ve sefalet içinde olduklarını, fazla çalışmadan dolayı uykusuz ve yorgun düştüklerini, patronun kârının yüzde beşyüz artmasına karşın, kendi satınalma güçlerinin hızla azaldığını söylemeye başladılar. Müdür ücretlerin Yüksek Hakem Kurulunca tesbit edildiğini ve kendilerinin yapacak birşeyleri olmadığını söyledi. İşçiler bunun aldatmaca olduğunu, işçilerin çalışma ve yaşama koşullarının YHK'na rağmen düzeltemenin mümkün olduğunu belirttiler. Toplantının giderek kontrollerinden çıktığını gören fabrika yöneticileri, toplantının bittiğini ve bir daha da bu tür bir toplantının yapılmayacağını söylediler.

İşçilerin huzursuzluğunun giderek artması ve bir ay içinde 4 işçinin uykusuzluk ve yorgunluk nedeniyle iş kazası geçirerek satak kalmaları bunun yanısıra bazı "yetkililerin" radyo, televizyon ve basında "işçilerin iş barışı ve çalışma huzuru içinde, zevkle ihracat seferberliğine katıldıklarını" söylemeleri AEG işçilerini zıvanadan çıkartmaya yetiyordu.

Bunun üzerine AEG'nin büyük patronu Jak Kamhi işçilerle bir toplantı yaptı. Konuşmasında 12 Eylül'den sonra iş barışının geldiğini ve işçilerin huzur içinde çalıştıklarını, dünyada ekonomik kriz olduğunu, bunun ülkemizi de etkilediğini, bundan kurtulmak için de çok çalışmak gerektiğini "milliyetçi Türk işçisinin bu fedakârlığı göstereceğine inandığını" söyledi. Ve aklısıra uyanık davranarak işçilere hiçbir söz tanımadan toplantıyı bitirdiğini ilan etti ve çekip gitti.

12 Eylül'den sonra nasıl bir "iş barışı ve çalışma huzuru" sağlandığını, asgari ücretle en kötü koşullarda çalışanların kimler ve huzur içinde olanların ise kimler olduğunu çok açık biçimde gören AEG işçileri sağlandığı söylenen "barış"ın patronların çıkarlarını korumak, işçilerin ise sendikal hak ve özgürlüklerini yasaklamak demek olduğunu görmektedir. Eli kolu bağlanan ve şakağına asker namlusu dayatılan işçiler patronların zulmü ve sömürüsü altında çile doldurmaktadır. Böylesine ucuz milliyetçilik, fedakârlık, palavralarının sorunlarına çözüm getirmediğini bilmektedirler.

Çerkezköy AEG İşçileri

(GERÇEK gazetesinin Ekim 1982, 208 inci sayısından.)

– BACILAR –

Kim
Temizleyecek caddedeki kanı?
Kim
Toplayacak anaların tel tel,
dökülen saçlarını?
Bu günden,
yarına....
insanlık için beslediğiniz,
dip diri umut
düşmana ise inat
ve
tek bir kaynaktan,
akacak insan seli ve rüzgar.
İşte o zaman
o günde
kıyamet kopacak,
ey bacılar!
Sıkı dur galata...
omuzlarımızdaki ağır yükle
ayak seslerimiz çınlatacak
her dört yanı
hesabını şimdiden yap
unutma...
Balyozlarımız,
oraklarımız,
ve
kalemlerimiz
giydirirken kızıl elbisesini Taksim'in,
akan bir damla yaşı
dökülen bir tek teli
yanlarında koymayacağız
ey bacılar...!

Y. K.
Beyrut

DGB'NİN YÜRÜYÜŞLERİNE İKİYÜZ BİN KİŞİ KATILDI

(Baştarafı 4. sayfada)

aynı zamanda buradaki işçi sınıfının da bir parçasıyız. Biz burada yerli ve yabancı bütün işçiler tek bir İŞÇİ SINIFI AİLESİNİ oluşturuyoruz ve işçi sınıfının Alman burjuvazisine karşı mücadelesi giderek güçleniyor, gelişiyor.

Biz herşeyden önce bir işçi olarak İŞÇİ SINIFININ bu mücadelesinde ön saflarda yer tutmalıyız. F. Almanya'da yaşayan ve çalışan ister Alman, ister Yunan, İtalyan, İspanyol, Portekiz'li, ister Türk, Kürt veya Arap bütün milliyetlerden işçiler hep birlikte tek bir yumruk halinde bu ülkede pahalılığa, işsizliğe karşı kararlıca, yılmadan mücadele etmeliyiz. Sadece bu kadar değil, bu ülkedeki topyekun SINIF MÜCADELESİ içinde saf tutmalıyız.

Üstelik yoksul bir ülkeden gelen emekçiler olarak böyle bir mücadelede bizlerin çok tecrübesi vardır.

Evet, herşeyden önce bir İŞÇİ OLARAK, buradaki tüm işçilerle, tüm emekçilerle birlikte ekonomik ve demokratik haklar için daha iyi yaşama ve çalışma koşulları için mücadele etmeliyiz. Tüm sınıf hareketlerine en aktif biçimde katılmalıyız.

Aynı zamanda, bir göçmen işçi (Gastarbeiter) olarak yabancı düşmanlığına, Alman ırkçılığına, şovenizme karşı da azimle, dirençle mücadele etmeliyiz.

Küçük, büyük demeden bütün haklar ancak onlar uğruna mücadele edilerek kazanılır, gene bütün haklar ancak onlar uğruna mücadele ile korunur, geliştirilir.

İşte biz buradaki Türkiye'li işçiler olarak, hem F. Alman halkının sömürüye karşı mücadelesi içinde yeralacağız, hem de Alman sermaye sınıfının biz Türkiye'li işçilere karşı uyguladığı gerici politikalara karşı inatla, azimle direneceğiz.

Ve daima unutmayacağız ki, bütün işçiler kardeştir, bütün halklar kardeştir.. Şayet bize karşı yabancı düşmanlığı yapılıyorsa, bilmeliyiz ki, bu Alman sömürücü parababalarının politikasıdır, ve onların kandırdığı, aldattığı, uyuttuğu insanlar da buna alet olmaktadırlar.

Ama biz buradaki tüm yabancı ve yerli işçilerle elele verek, kol kola girerek ortak düşmanımıza karşı, yani SERMAYE SINIFINA KARŞI ÖRGÜTLÜ mücadele vereceğiz.

İşte bu mitinge de bunun için katıldık. Nasıl bugün F. Almanlar başta olmak üzere değişik ülkelerden işçilerle birlikte bu yürüyüşte kolkola yürüyorsak, yarın nice nice grevlerde, fabrika direnişlerinde ve tüm işçi eylemlerinde, tüm halk hareketlerinde gene böyle sımsıkı kenetleneceğiz.

Kahrolsun Kapitalizm...

Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği.

Yaşasın Sosyalizm.

13 YILLIK SPD-FDP KOALİSYONU YIKILDI

CDU/CSU-FDP ORTAK HÜKÜMETİ KURULDU

(Baştarafı 4. sayfada)

ten az bir farkla muhalefette bulunan CDU/CSU, FDP'yi de yanına alarak tek başına iktidar olacaktı. Hesap buydu. Nitekim yeni kurulan hükümetin Lambsdorf "paket"ini şimdi oldukça sulandırarak uygulaması da, bunun böyle olduğunu gösteriyor.

Yanlız hesap yanlış çıktı. FDP'nin sağ kanadı, "SPD iktidar olmak için nasıl olsa bana mahkumdur. Bu nedenle bu paketi uygulamak zorunda kalacaktır" diye düşünürken, aslında kendisi de tekelci sermayenin politikasını izleyen ve bu nedenle krizin yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkmak için çaba gösteren SPD sağ yönetiminin oldukça "ustaca" uyguladığı politik manevra, bu hesabı bozdu. Üstelik FDP yönetimindeki daha liberal politikaların temsilcisi sol kanat, Bonn'daki bu hükümet değişikliğinin baş mimarları Genscher-Lambsdorf ikilisine karşı baş kaldırdı ve FDP ciddi bir bölünmeyle yüz yüze geldi.

Ancak nasıl olsa SPD de emekçi kitlelerin özlemlerine çare bulamaz diye, Bonn'daki bu hükümet değişikliğine kayıtsız kalınamaz. Zira yeni hükümet Lambsdorf "paket"ini şimdilik sulandırarak da uygulasa, aslında açıktan açığa işçi düşmanıdır, barış düşmanıdır ve çok daha gözü kara Amerikancıdır. Nitekim gerek Kohl, gerekse Strauss SPD'yi bile defalarca anti-Amerikancılıkla ve sosyalist ülkelere yumuşak politika izlemekle suçlamışlardır. Bilindiği gibi faşist işbirlikçiliği açıkça tescil edilen Strauss, bir ara, "Eğer biz iktidarda olsaydık, Amerika'nın Sovyetler Birliği'ne Sibirya Gaz Boru Hattı için uyguladığı ambargoya katılırdık" diyerek, anti-Sovyet niyetlerini daha önceden de açığa vurmaktan çekinmemişti.

Yeni hükümetle daha bir teşvik göreceği ve azgınlaşacağı açık olan barış ve yabancı düşmanlığına karşı olsun krizin yükünü emekçi kitlelerin sırtına yıkma politikalarına karşı olsun mücadele etmek ve bunun için gerek DGB sendikalarıyla, gerekse çıkarlarımızın en iyi savunucusu politik örgüt ve demokratik kuruluşlarla bağlarımızı daha bir pekiştirerek, işsizliğe, yabancı düşmanlığına ve savaş kışkırtıcılığına karşı Alman sınıf kardeşlerimizle omuz omuza karşı durmak bugün çok daha güncel bir görev olmuştur.

Dayanışma

SORUMLU: O.Doğançay, YAZIŞMA ADRESİ: Postlagerkarte A 008766, 4220 Dinslaken — F.Almanya, BANKA HESABI: Sparkasse Dinslaken, Konto-Nr: 833731, BLZ: 352 510 00